

சிலமனிக்கள்

சந்திரா தனபாலசிங்கம்

க. பரணீதரன்
மூசிரியார் "ஷ்ரீநாத"
கலைஞர்கள்
அல்வாப்.
விவங்கூடு

ந. பாரணீதுரன்
நீதியர் "நெடங்கு
கலைஞர்கள்
அல்லவாற்
நெடங்கு

சில மனிதர்கள்

நெடங்கு

நெடங்கு நெடங்கு
நெடங்கு நெடங்கு
நெடங்கு நெடங்கு
நெடங்கு நெடங்கு

நெடங்கு நெடி

சந்திரா தனபாலசிங்கம்

மதிப்புவே
தீவி நெடுமெ

மீஸிமீவி

நெடியாகி நெட
நெடம் 'நீதி நெடு'

நெடுப்பிழாகம்

நெடுப்பிழாகம்

நெடுப்பிழாகம்

நெடுப்பிழாகம்

சாயி வெளியீடு
'கணேச தீர'
கல்வனை,
சண்டிலிப்பாய்.

நெடுப்பிழாகம்

நெடு

நெடு

நூல்களியல் கீழ்

அனைத்துவக
மகளிர் தின வெளியீடு

சில மனிதர்கள்
(சிறுக்கைத்த தொகுப்பு)
சந்திரா தனபாலசிங்கம்
முதற்பதிப்பு
பங்குனி 1994
வெளியீடு
சாயி வெளியீடு
'கணேச கிரி', கல்வனை,
சண்டிலிப்பாய்.
முகப்போவியம்
தயா
அச்சுப் பதிப்பு
மாறன் பதிப்பகம்,
664, மருத்துவமனை வீதி,
யாழ்ப்பாணக்
விலை
ரூபா 75/-

நன்றிகள்

எனது சிறுகதைத் தொகுப்பினை தரமான முறையில் பதிப்பித்துத் தந்த மாறன் பதிப்பகத்தினர் புத்தக வெளியீட்டுக்கு உறுதுணையாக நின்ற விடுதலைப் புலிகளின் கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தினர் - குறிப்பாக புதுவை அண்ணா

எனது கதைகளைப் பிரசுரம் செய்த பத்திரிகைகளான தினகரன், சஞ்சிவி, முரசோலி, திசை மற்றும் புலிகளின் குரல் வானோலி

அவ்வப்போது நல்ல பல ஆலோசனைகளைத் தந்து எனக்கு ஊக்கமளித்த, என் சக எழுத்தாளரான தங்கை ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் ஓவியர் தயா

வாழ்த்துரை வழங்கியவரும் எனது மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளருமான கு. வைத்திலிங்கம் அவர்கள்

“ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என நான் உரிமையோடு கைய வித்த கதைகளைக் கையேற்று - அதைப் பொறுமையோடு எனக்காக அழகுறத் தொகுத்து - புத்தக உருவாக்கம் செய்த என் அன்பு அண்ணன் கு. யேசுராசா

எல்லோருக்கும் எனது உளப்பூர்வமான நன்றிகள்!

- சந்திரா தண்பாலசிங்கம்

நிலத்தினாலும் காவட்டி காபிப்புக்கு குறிச்சூடு குறைஷ
நிலத்திலேயிருப்பதை நிறைவேற்ற விரும்புவிடிப்
பொகுத்திலே ஏதாவது காபிப்புக்கு குறிச்சூடு குறைஷ
மேல்துறையிலிருந்து நிலத்திலேயிருப்பதை விரும்பு
காபிப்புக்கு குறிச்சூடு குறைஷ

காபிக்கையிலிருப்பு உப்பு மிகுந்த பொகுத்துக்கை குறைஷ
நிலத்திலே விரும்புவதை நிறைவேற்ற விரும்பு நிலத்திலே
உள்ளே... நிலத்திலேயிருப்பு குறைஷ காபிப்புக்கு
காபிப்புக்கு குறைஷ நிலத்திலே விரும்பு நிலத்திலே விரும்பு

வாழ்த்துக்கர

என்னுணர

I		
1.	காலங்கள் மாறும்போது.....	1
2.	மனங்கொத்தி மனிதர்கள்	7
3.	தண்டனை	16
4.	எதற்காக?	25
5.	அன்பு செய்க!	31
6.	சில மனிதர்கள்	40
7.	இயன்றால் நகுக!	51
8.	ஓரு பூந்தென்றல் புயலாகிறது!	60
9.	ஓரு காலத்தின் சரிதம்	67
10.	சிதைந்துபோன கோலங்கள்	75
11.	துன்பமே துணிவாக மாறும்!	82

ஏழாவூத்துக்காட்டு என்று அழைகிற நாலை மூலம் போன்ற செய்திகளை வேண்டும். எழாவூத்துக்காட்டு என்று அழைகிற நாலை மூலம் போன்ற செய்திகளை வேண்டும். எழாவூத்துக்காட்டு என்று அழைகிற நாலை மூலம் போன்ற செய்திகளை வேண்டும். எழாவூத்துக்காட்டு என்று அழைகிற நாலை மூலம் போன்ற செய்திகளை வேண்டும்.

வாழ்த்துரை

எழுத்தாளர் ஒருவரது எழுத்துக்களில் சத்தியம் கட்டாயம் ஒலிக்க வேண்டும். எழுத்தாளன் மனதில் சமுகத்தின் அந்திகளைத் தட்டிக்கேட்கும் உரிமையைத் தானாகவே எடுத்துக்கொள்கிறான். தான் வாழும் துறையையில் உள்ள மக்கள் கூட்டத்தின் உணர்வுகள், பழக்கவழக்கங்கள், நாளாந்த சிலிய முறைகள், அவர்களிடையே காணப்படும் முரண்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் தனது பார்வையால் அளக்கின்றான். சில நிகழ்வுகள் அவனை மனரிதியாகப் பாதிக்கச்செய்கின்றன; சிலவற்றால் அவன் மனமகிழ்வு எய்துகிறான். இவனது மன அதிர்வுகளின் எதிர் ஒலிகள்தான் அவனது படைப்புகளாக வெளிவருகின்றன.

சமுகத்தில் ஒரு பாதிப்பு ஏற்படவேண்டும் என எழுத்தாளன் ஆசைப்படுகின்றான்.

இன்று இலக்கியத்தில் சமூக அசைவு களால் ஏற்படுகின்ற விடயம் சற்று ஆழமாகச் சிந்திக்கவேண்டிய விடயமே.

எழுத்தாளர்களது துல்லியமான படைப்புகள், பலகோணங்களில் சமூக அசைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றன. நோடிப் பாதிப்பு, மறைமுகப் பாதிப்பு என்று வேண்டுமானால் கருதிக்கொள்ளலாம்.

சிலருக்கு மனதில் “சள்” என்று உறைக்கத்தக்கதாயும் படைப்புகள் அமைந்துவிடுவதை நாம் கண்கூடாய்க் காண்கின்றோம். இந்த அதிர்வுகள், உறைப்புகள் நாம் தவிர்க்க முடியாதவையாகவும் அமைந்து விடுகின்றன.

இந்தச் சிறுக்கைத் தொகுதியில் காணப் படும் பதினெட்டாரு படைப்புக்களும், இந்தச் சிலிர்க்கழுதியாத உறைப்புக்களையும் அதிர்வுகளையும் தன்னுள்ளே முற்று முழுமாகக் கொண்டுள்ளதை, நான் உணர்க்கூடியதாக உள்ளது.

ஆரம்ப நிலையில் உள்ள வளரும் எழுத்தாளர் சந்திரா தனபாலகிங்கம். இவரது எழுத்தில் ஆரம்ப எழுத்தாளருக்குரிய கூச்சம் இல்லை என்பது, ஒரு முக்கிய விடயமாகும்.

முழு நம்பிக்கையோடு இவர் பேணா வெகு லாவகமாக ஒடுகிறது. விடயங்களை எழுதும்போது நகைச்சுவை உணர்வு, மிகுதி யாக இவரது எழுத்துக்களில் பரவிந்திர்கின்

றது. கதை மீழுவதையும் நகைச்சுவை உணர்வு ஆக்கிரமிக்கின்றது. ஆனால் இவர் தனது எழுத்துமூலம் சொல்லவந்த செய்திகளை - இதுதான் விடயம், இதுதான் தீர்வு என - “பட்டு” வைக்கவில்லை. முடிவுகளை வாசகரின் ஊகத்துக்கு - சிந்தனைக்கு - விட்டுவிடுகிறார். பதினொரு சிறுகதைகளிலும் இது மிகுந்து நிற்கிறது.

சமூகத்தின் கொடுமைகள், இனங்கள், மன்பற்று, போராட்டத்தின் சிறப்புகள், அதனாடே மினிர்கின்ற சுதந்திர வேட்கை எல்லாவற்றையுமே பளிச்சென்று இனங்காட்டுக்கொண்டு நிற்கின்றது, இந்தச் சிறு ஆக்கம்.

சந்திரா தனபாலசிங்கத்தின் கண்ணிப் படைப்பு இது. இவரின் எழுத்து மேன் மேலும் மெருகேறி, எதிர்காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு நல்ல ஆக்கங்கள் திடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை பளிச்சிடுகிறது.

என் நல் வாழ்த்துக்கள்!

து. வைத்திலிங்கம்.

1 03.94

தலைவர் -

யாழ். இலக்கிய வட்டம்;

பிரதேசச் செயலாளர் /

மேலதிக அரசாங்க அதிபார-

சன்னிடிலிப்பாய்

சுதா மீனாக்கிரமன் அபநகர்மூர்தி திருச்சாம்பாளை
 குகை முடிவில் பிரேரணை ஆற்றுவதிலிருந்து நீர்
 - நூல்களிலிருந்து சுதாமீனாக்கிரமன் திருச்சாம்பாளை
 - சுதா மூர்தி ஸ்ரீதூதி பியாரை சுதாமூர்தி
 குகை மீனாக்கிரமன் பியாரை சுதாமூர்தி திருச்சாம்பாளை
 திருச்சாம்பாளை திருச்சாம்பாளை திருச்சாம்பாளை
 திருச்சாம்பாளை திருச்சாம்பாளை திருச்சாம்பாளை
 திருச்சாம்பாளை திருச்சாம்பாளை திருச்சாம்பாளை
 திருச்சாம்பாளை திருச்சாம்பாளை திருச்சாம்பாளை

என்னுடைய

கலெஞ்சுர்கள் எனப்படுவோர் மிக
 மென்மையான - மேன்மையான - உணர்வு
 டையவர்கள். எழுத்துக் கலையில் நாட்ட
 முள்ளவர்களும் அவ்வகையானவர்களே.
 எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் சமூகச்சீர்
 கேடுகள் கண்டு கொதித்தெழுவேண்டியவர்
 கள். அவர்தம் எழுத்துக்கள் வரலாற்றுப்
 பதிவுகளாக - நிஜங்களின் தரிசனங்களாக -
 அமைந்திட வேண்டும்; அவரது இலக்கிய
 ஆக்கங்கள் 'காலக்கண்ணாடி'களாக இருந்து
 திட வேண்டும்.

என் இளங்காலங்களில் நான் எழுதிய
 சிறுகதைகள் பல பத்திரிகைகளில் வெளி
 வந்தும், இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்

பாசியுமுள்ளன . எனது முதல் கடையான
 'சிலுவை' ஒரு இளம் கிறிஸ்தவ மதக்
 கண்ணியாஸ்திரியின் மன உணர்வுகளை
 மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட கடை.
 என் பதினாறாவது வயதுக்குள் நான் எழு
 திய கடை அதுவானாலும் - பின்னால்
 நாலைந்து வருடங்கள் கழிந்தே அதற்கு,
 இலங்கை வாணோனியில் ஓலிபரப்பாகும்
 சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது

இத்தொகுப்பில் 'சிலுவை' இடம்
 பெறவில்லையாயினும், என் முதல் கடை
 அது என்பதால் என் இதயத்தில் என்றும்
 அதன் பாரம் சுமந்திருப்பேன்.

பத்திரிகைக்கான எனது முதல் கடை
 தூண் 'காலங்கள் மாறும்போது.....'
 சந்திரலட்சுமி நாகநாதன் என்ற என் முழுப்
 பெயரில் எழுதத் தொடங்கினேன். ''உன்
 னால் முடியும் எழுது'' என என்னை
 ஆரம்பத்தில் எழுதவைத்தவன், என்
 அங்கைன்.

'அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி'
 என்பது பழமொழி. அதற்கமைய இன்று,
 இங்கு கலைஞர்கள் அனைவரும் கொடி
 கட்டிடப் பறக்கின்றனர். சமகாலத்தில்
 எனது சிறுகடைத் தொகுப்பு வெளிவரு
 வதில் மிகுந்த மனதிறைவு எனக்குண்டு.

என் வாழ்வின் அனுபவங்களும் - எதை
 யும் கூந்து நோக்கும் இயல்பும் - கற்பணை
 வளமுமே என்னை எழுதவைத்தன. இப்

படித்தான் எழுதவேண்டும் என்று இலக்கண வரம்புகள் எதையும் அறியாத பருவத் தில், இயல்பாகவேதான் நான் எழுத்த தொடங்கினேன். தேடல்கள் - கண்டுபிடிப்புக்கள்மூலம் நானே எனக்கும் ‘குரு’ ஆனேன்.

இங்கே நான் பேசுவதிலும் உள்ளே என் கதைகள் உங்களோடு நிறையப் பேசப்போகின்றன. வாசகரிடமிருந்து உண்மையான விமர்சனங்களை எதிர்பார்க்கி ரேன்; உண்மைக்கு முகங்கொடுக்க நான் என்றுமே பின்னின்றதில்லை.

நன்றி!

**சந்திரா தனபாலசிங்கம்
பங்குணி 1994**

‘கணேச கிரி’
கல்வியில் சண்டிலிப்பாய்.

பூக்கால் கால பூக்கால் கால
பூக்காலி யாவகாலி பூவயூப காலகால
மாலி யாமகாலி காலகாலி காலகி
குதிரைகாலி காலகாலி குதிரை

காலகாலி பய்தாலி காலகாலி குதிரை
காலகாலி காலகாலி காலகாலி காலகாலி

மயிலாலேக்கு நீரிடுவதே நிருத்தம் விவகைகளுடைய
 போன்று நிரமிசபிப்பால் சுதங்களாகி வெளியாடு
 யிக்காரு குப்பிகள் அடிழால் நிதிகாலை ஒடித்து
 நூற்றனி மாபு விவாஸ்யாக வாவிடுகிறது. இதையே
 எங்காபலிகளை நூற்றும் நினைவிலிருக்க வாங்கல் நாவு
 குப்பிகள் ஆல்ல. நிரமிசபிப்பால் பொன்று நீரிடுவதை
 சிறந்து விவகைகளை வெளியிப்பால் சீஞ்சல்
 பாராய். கூடுதிப்பாலா அடித் தீடு ராம்பாரா ஏலோ
 விரிசிரிக்கி. மாபு நிதிகாலை நினைவிலே சூப்பு
 பாராயா. உடன்றால் தூக்கால் வாணர்ஸ்பி
 விவகைகளை கால்களை வெளியிப்பால் வெளியிட்டு நிதிப
 பாராயா நீரிடுவதை விவகைகளை நீல மதுபாக்கப்பன்
 தீடுப் பீர்க்காலி வைய்கூடு. கூடுதிதிருக்கும் காலப
 பாராம் நாலை கிள்கிளியில் ப்பீர்க்கப்பன் வைய்க்கு
 வாலிக்கீழ் ப்புக்கூவம்பு. நீல மதுபாக்கப்பன்
 யையைத்து விவகைகளை நினைவிலே விளையாலி நிதிப
 பாராயாவில் நாலைகளை வெளியிப்பால் வெளியிப்பால்
 பாராயா நாலைகளை வெளியிப்பால் வெளியிப்பால் வெளியிப்பால்

காலங்கள் மாறும்போது.....

ஓ மா தே வி யை
அணைத்திருந்த காரினால்
விலகும் அருமையான
காலை நேரம். இரவு கொட்டியபனியினால் மரஞ்செடி
யெல்லாம் குளித்துப் பளபளத்தன. இரவு முழுவ
தும் விழித்திருந்ததால் என்டடல் சோர்ந்துபோய்க்கிடக்கிறது. சுவரில் மாட்டி
யிருந்த உடைந்துபோன பாதிக்கண்ணாடியில் என்முகத்தைப் பார்க்கிறேன்.
கண்கள் ஏழால் இரண்டும் கோவைப்பழமா கி யிருக்கின்றன. அம்மா மரணப்

படுக்கையில் இருக்கிறாள். இன்றோ நாளையோ அவள் மிளாத்துக்கத்தில் ஆழப்போகிறாள்.

இந்த நேரத்தில் எனக்கு எப்படித் தூக்கம் வரும்? கடவுளே..... அம்மாவும் போய் விட்டால் நான் என்ன செய்வேன்? கடவுள் ஏன் என்போன்ற ஏழைகளைக் காப்பாற்றப்போகிறார்! அசதியுடன் சுவரில் சாயப்போன என்னை, “தங்கச்சி.....” என்ற ஈனஸ்வர ஒளி தட்டி எழுப்புகிறது. பரபரப் புடன் அம்மாவின் பக்கத்தில் போய் நிற்கிறேன். “பிள்ளை..... எனக்கு நெஞ்சை..... அடைக்கு தம்மா..... ஜயோ..... கடவுளே முச்சு விட முடியேல்லையே ...” அம்மா தன் நெஞ்சைப்பிடித்த படி மெதுவாகப்புலம்புகிறாள். அம்மாவின் துடிப் பைக்கண்டதும் என் நெஞ்சையும் ஏதோ அடைப் பதாக உணருகிறேன். “அம்மா கொஞ்சம் படுத் திரம்மா. நான் போய்ப் பரியாரியைக் கூட்டிவாறன்.”

நான் சொன்னது அம்மாவுக்குப் புரிந்ததோ இல்லையோ, அப்படியும் இப்படியும் தலையை அசைக்கிறாள். வேண்டாம் என்கிறாள் போலும். இருந்தாலும், நான் நின்ற கோலத்திலேயே புறப் பட்டு விடுகிறேன். இல்லையென்றாலும் என்னிடம் என்ன பட்டுச்சேலைகள் கொட்டிக்கிடக்கின்றனவா மாற்றிக் கட்டிப்போக! அதுசரி..... அம்மா செத் துப் போனால் அண்ணனுக்கு அறிவிக்க வேண்டாமோ? எப்படி அறிவிக்கலாம், அவன் விலாசம் தான் எனக்குத் தெரியாதே! சும்மா சொல்லக் கூடாது, அண்ணையை அவ்வளவு தூரம் அம்மா பேசிக்கலைத்திருக்க வேண்டாம். அவன் சிங்களப் பெண்ணைக் கட்டிப்போட்டான் என்றால் அம்மா வுக்கு என்ன வந்தது? அன்றைக்குப் போனவன் போனவன்தான். இரண்டு வருடமாகியும் அவனைப் பற்றிய தகவல் எதுவுமே எனக்குத் தெரியாது.

அம்மாவுக்குத்தான் வேண்டாம் - எனக்காவது ஒரு கடிதம் போட வேண்டாமோ? சின்ன வயதிலை எப்படி எல்லாம் இருந்தோம்! பொம்பிளை வந்தாப் போலை ஆளுக்கு எல்லாம் மறந்து போச்சது. வினையாடினாலும், அடிப்பட்டாலும், சாப்பிட்டாலும் எல்லாம் சேர்ந்தே செய்வோம். நான் கொஞ்சம் படிப்பில் மட்டம்தான். கஷ்டப்பட்டுப் பாடம்சொல் வித் தருவான். இருந்தாலும் என்னைத்தான் அம்மா சோதினைகூட எடுக்கவிடாமல் பள்ளிக்கூடத்தாலை மறிச்சுப் போட்டானே!

எல்லாம் அந்த நாசமாய்ப்போன சுந்தரத் தாலைதான் வந்தது. என்னொடுதான் படித்தான் சுந்தரம். படித்தவன் சும்மா இருக்கக்கூடாதோ? நான் ஜெயல்விதாவைப்போல அழகாக இருக்கிறேனாம் என்று என் அழகையெல்லாம் வர்ணித்து, ஒரு காதல் கடிதம் எழுதி, என் கணக்குப்புத்தகத்துள் வைத்துவிட்டான். வந்தது வினை. நான் கணக்குச் செய்தால்தானே புத்தகத்தைப் பார்ப்பேன்! அன்னன்னதான் பார்த்துவிட்டுக் கடிதத்தை அம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டான்.

அன்றிலிருந்து என்னைப் பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டாள் அம்மா. எனக்கு வாயைச்சும்மா வைத்திருக்க வேண்டுமே என்று மனவருத்தம்தான். இருந்தாலும் ஏதோ விடுதலை கிடைத்துவிட்டது போல் வீட்டு வேலை களைப் பொறுப்பெடுத்துவிட்டேன். மற்றவர்கள் என்னதான் படித்துக் கிழிக்கிறார்களோ தெரியாது. எனக்கென்றால் படிப்பது வேப்பெண்ணை குடிப்பது போலத்தான். இருக்காதோ பின்னே..... “நெப் போலியன் எப்போது பிறந்தான்? நெப்போலியன் எப்போது பிறந்தான்?” என்று சரித்திர ஆசிரியர் கழுத்தறுப்பார். அவன் எப்போது பிறந்தாலும் இவ

ருக்கென்ன? பிறந்தநாள் கொண்டாடப்போகி றாரோ? உலகப்படத்தைத் தூக்கிக்காட்டி, “அமெரிக்கா எங்கே காட்டு?” என்பார் பூமிசாத்திர ஆசிரியர். அதைத்தான் எப்பவோ கண்டுபிடித்து குடியேறியும்விட்டார்களே..... இப்போதுபோய்க் கேட்கிறாரே என்று எனக்குப் போரடிக்கும்!

அண்ணன் மட்டும் ஒழுங்காகப் படித்துப் பாஸ் பண்ணிவிட்டான். படிப்பு முடிந்த கையோடு கொழும் பில் ஒரு உத்தியோகமும் தேடிக்கொண்டான். பக்கத்து வீட்டுச் சுந்தரத்துக்கும் என்னைப்போலப் படிப்புச் சரிவரவில்லை. தகப்பனுக்கு உதவியாக நிலத்தைக் கொத்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் என்னைப்பார்த்துச் சிரிக்க முயலும் நேரமெல்லாம், முஞ்சி இஞ்சிதின்ற ஏதோபோல இருக்கும். நான் முறைத்துப்பார்ப்பேன் ... ஓ..... நான் மெதுவாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேனோ? வைத்தியர் வீட்டுக்கு இன்னும் பாதித்தூரமாவது நடக்க வேண்டும். எட்டி நடையைப் போடுகிறேன்.

ஒரு நாள் சுந்தரத்தின் அப்பா என்னைத்தன் மகனுக்குத் தரும்படி கேட்டாராம். அம்மா அண்ண னுக்கு எழுதிக்கேட்டாள். “அ..... ஆவன்னா தெரியாத தோட்டக்காரனுக்கு என்றை தங்கச்சியைக் கொடுக்க முடியுமோ” என்று பதில் எழுதிவிட்டான் அண்ணன். எனக்குப் பெரிய சந்தோஷம். அண்ணையைப்போலக் கால்சட்டை போட்ட கணவன் தான் எனக்கு வருவான் என்று கனவு கண்டு கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இன்றுவரை அந்தக் கணவான் எனக்குக் கிடைக்கவே இல்லை. எனக்காக அண்ணன் காத்திருப்பானோ? தெய்வீகக் காதல், அது இதென்று கதைவிட்டு அவன் ஒரு சிங்களப் பெண்ணைக் கலியானம் கட்டிக்கொண்டான்.

பக்கத்து வீட்டுச் சுந்தரமும் தகப்பன் பேசின கலியாணம் எல்லாவற்றையும் வேண்டாம் என்று சொல்லிப்போட்டானாம். அவன் தம்பியாருக்கு வந்ததே கோபம்! அதை வீட்டு ஒல்லி விஜயாவைக் கூட்டிக்கொண்டு ஓடியே போய்விட்டான். அம்மா இதைப் பெரும் புதினமாக என்னிடம் சொன்ன போது, “ஏன் நடந்தே போயிருக்கலாமே” என்றேன் நான். “உன்றை வாய்க்குப் பூட்டுப் போட என்னாலை முடியாது..... ஆர் வந்து மாட்டுப்படைப் போகிறானோ” என்று தன் வாய்க்குள் தானே புறுபுறுத்தாள் அம்மா. போகட்டும். இப்போது சுந்தரத்தை எனக்கு நன்றாகப் பிடிக்கிறது. கலியாணமும் கட்டலாம்தான். ஆனால் அவன் தான் என்னைத் திரும்பியும் பார்க்கிறான் இல்லையே! சாமியாராகப் போகிறானோ? அன்னை சிங்களப் பெண்ணைக் கட்டிவிட்டான் என்று ஊரே எங்களை மதிப்ப தில்லை. அதுதானோ இவனும்.....?

இதோ வைத்தியர் வீடு. “ஜயா... - ஜயா.....” படலையடியில் நின்று கூப்பிடுகிறேன். என்ன அதிசயம்! நாய்தான் ஒன்று எட்டிப்பார்த்தது. அந்த நாய் ஜயாவாக இருக்க முடியாது என்ற நம்பிக்கை யுடன், படலையை இழுத்துப்பிடித்தபடியே மீண்டும் கத்துகிறேன். அப்பொழுதுதான் நித்திரை விட்டெழுந்தவராய் - கண்ணைக் கசக்கியபடியே வைத்தியர் வருகிறார். வந்த வேகத்தில், “என்ன வேணும்” என்றும் உறுமுகிறார். “அம்மாவுக்கு கடுமையாய்க் கிடக்குது ஜயா - உடனை ஒருதரம் வந்து பார்த்தால் நல்லது ஜயா.” ஒன்றுக்கு இரண்டு ஜயாவாகப் போட்டால் இளகிவிடுவார் என்று ஒரு நப்பாசை. “இவை பெரிய ஆக்கள்..... நான் போய்ப் பார்க்க வேணுமாம் .. .” என்று மெதுவாக முனு முனுத்தபின், “ஆளை இங்கே கூட்டிக்கொண்டு

வா’ என்று பலமாக அதட்டிக்கொண்டே உள்ளே போய்விடுகிறார். நாய்தான் என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டு திண்ணையில் குந்தியிருக்கிறது. நாய்க்கு ‘டாட்டா’ சொல்லிவிட்டு நான் திரும்பி விட்டேன்.

அடக்கடவுளே..... அம்மா என்ன செய்கிறானோ? இந்த இரண்டுகால் பிராணியைத் தேடி வந்த நேரம் அம்மாவோடையாவது இருந்திருக்கலாம். திரும்பிய வேகத்தில் வீட்டை நோக்கி ஓட்டம் பிடிக்கிறேன். பாதையில் போவோர் வருவோர் எல்லாம் என்னை விசித்திரமாகப் பார்க்கின்றனர். பார்த்தால் எனக்கென்ன? நான் உடனே என் அம்மாவிடம் போகவேண்டும்! வீட்டுப் படலையைத் தள்ளிக்கொண்டு நேரே அம்மாவின் படுக்கையடியில் போய்த்தான் நிற்கிறேன். அம்மா நித்திரையோ? கையைப்பிடித்துப் பார்க்கிறேன் - சில்லிட்டுப் போய்க்கிடக்கிறது. உண்மையில் செத்துப் போய் விட்டானே! “அம்மா..... ஆ..... ஜயோ” என்று பலமாகக் கத்துகிறேன்.

அது செத்துப் போன என் அம்மாவுக்குக் கேட்ட தோ என்னவோ, வேறு யாரும் வீட்டுப் பக்கம் வரவில்லை. இப்போது அம்மாவைப் பார்க்க எனக்கே பயமாக இருந்தது. பயத்துடன் கதறத் தொடங்குகிறேன். வாசலில் நிழலாடியது. திரும்பிப் பார்த்தால் - சுந்தரம் நிற்கிறான். நான் நிம்மதியுடன் அவனைப்பார்த்துச் சிரிக்கிறேன். அவன் அன்புடன் என்னை அரவணைத்துக்கொண்டான்.

ஓ..... கடவுள் நான் நினைத்தமாதிரி இரக்கமற்றவர் அல்ல!

தினகரன்
5.5.1974

பஸ் தரிப்பில் வழக்கம்போல் ‘அவன்’ நின் றிருந்தான். வழக்கம் போலவே இந்துவைக்கண்டதும் குஷியாகிவிட்டான். தன்னைச்சுற்றி நின்றிருந்த அந்த வேலையற்ற நண்பர் கூட்டத்திடம், இந்து காதில் விழவேண்டும் என்பதற்காக ஏதேதோ எல்லாம் பேசி நின்றான். இந்து வெறுப்புடன் ஒரு தடவை அவனைத் திரும்பிப்பார்த்தாள். தலையில் சூடையைக்கவிழ்த்ததுபோல முடிவளர்த்து, பின்னால் குருவி வால்போல் கொஞ்சம் நீட்டியும் விட்டிருந்தான். பெண்களின் பாவாடை போல ஒரு ‘தொள் தொள்’ கால்சட்டையும், பெரிய பூக்கள் போட்ட வண்ண மேற்சட்டையும் போட்டிருந்தான். நாகரீகமாம்!

இந்துவுக்கு வயிற்றில் குமட்டி வந்தது. நித்தமும் இது ஒரு தொல்லையாகிப் போனதே என, மனதுக்குள் சலித்துக்கொண்டாள். நேற்றும் இவள் வேலை செய்யும் இடத்துக்கு ஒரு அநாமதேயக்கடிதம் வந்திருந்தது. ‘‘மிஸ், நீங்கள் நல்லா மெலிஞ்சு போய் இருக்கிறீங்கள். உடம்பு வைக்கிறதுக்காக நான் கீழே குறிப்பிட்டபடி ஒவ்வொருநாளும் தேகப்பயிற்சி செய்துவாங்கோ’’ என எழுதி, கீழே சில படங்களும் கீறி, தேகப்பயிற்சி செய்யும் முறைச்சுருடன் அந்தக் கடிதம் வந்திருந்தது. போன மாதம் வேறொரு கடிதம். அதில் இவள் மெலிவுக்குக் காரணம் கேட்டும், என்னென்ன சத்துணவு சாப்பிட வேண்டும் என்றும் எழுதியிருந்தது. அவையெல்லாம் கையெழுத்தில்லாத மொட்டைக் கடி, ங்கள் என்றாலும், அவன் வேலையே அது என்பது இவனுக்குத் தெரியும். பேசாமல் அதையெல்லாம் கொண்டு வந்து வீட்டில் எரியும் அடுப்பில் போட்டுவிட்டாள். அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால் கோபிப்பாள். வேலைக்குப் போகவேண்டாம் என்பாள். உடனடியாய் கவி

யாண்த்துக்கும் ஏற்பாடுசெய்ய நிற்பாள். அம்மாவிடம் இந்து கெஞ்சிக்கேட்டு வைத்திருந்தாள், கொஞ்சக்காலத்துக்கு தன் திருமணம் பற்றிப் பேசக்கூடாதென்று.

அவன் அந்த ஊரில் உள்ள பிரபல புள்ளி ஒருவரின் ஒரே மகன். என்ன படித்தான், எங்கே படித்தான் என யாருக்கும் தெரியாது. தந்தையிடம் பணம் இருந்தது நிறைய. மைந்தன் அதைச் செலவு செய்து கொண்டிருக்கிறான். அதன் பலன் நிறைய உருப்படாத நண்பர் கூட்டம் அவனுக்கு. ‘அவனுடைய பணத்திமிருக்கு நான்தான் அகப்பட்டோ?’ இந்து மனதிற்குள் கறுவிக்கொண்டாள். மாலை இவள் வீடு திரும்பியபோது சன சந்தியற்ற அந்தத்தெருவோரம் அவன் நின்றிருந்தான்.

இவள் முன்னே துணிவுடன் வந்து ஒரு கடிதத்தை நீட்டி நின்றான். இந்து அவனை எரித்து விடுவதேபோல் நெருப்பாய்ப் பார்த்தாள். அவனோ, ‘உன் பார்வை என்னை என்ன செய்யும்?’ என்பது போல் அலட்சியமாய்ச் சிரித்தான். அந்தக் கடிதத்தை அவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட இந்து, அதைச் சுக்கல் சுக்கலாய்க் கிழித்து, அவன் கண் முன்னாலேயே காற்றில் பறக்க விட்டாள். பக்கத்துவைரவர் கோயிலுள் பதுங்கியிருந்து இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவனது நண்பர் கூட்டம் எழுந்து வந்து “ஹோ” எனச் சிரிக்க ஆரம்பித்தது. அவன் தலை குனிந்தான். இவள் துணிவுடன் தன்வழி நடந்தாள்.

இந்து அடுத்தநாள் காலை வேலைக்குப் புறப்பட்டு அந்த ஒழுங்கையால் வந்துகொண்டிருந்தபோது, அங்கே அவன் தனியே நின்றிருந்தான். இவள் கிட்டே நெருங்கியதும், “மனதுக்குள்ளை பெரிய அழகி எண்ட நினைப்பாக்கும்” - அடிக்குரவில் உறு

மினான், இவளை வழிமறிப்பதே போல் நின்றிருந்த அவனை, அப்போதும் தீப்பார்வை பார் த்தாள் இந்து.

“என்னடி நீ பெரிய கண்ணகியோ? வேலைக் குப் போறதென்டு நீ ஆட்டம் போடுறதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதென்டு நினைச்சியோ? ஒவர் ரைம் செய்யறதென்டு ஒவ்வொருக்கன்களோடையும் படத்துக்குப் போறது தெரியாதோ எனக்கு. உன்னைச் சந்தி சிரிக்க வைச்சு - வீட்டுக்குள்ளள இருத்திவைக்கிறன் பார்.”

கண்கள் சிவப்பேற தன் முன்னே பேய்போல நின்று புலம்பியவனை, இனிப் பொறுக்க முடியாது என்பவள் போல் பார்த்தாள். தன் ஒரு கால் செருப்பைக் குனிந்து கழற்றி, அவனை நோக்கி வீசி எறிந்தாள். அவன் அடியுண்ட பாம்பாய்ச் சீறி அவள் கையை எட்டிப்பிடித்தான். அவன் கையைக் கடித்துக்குதற இவள் ஆயத்தமானபோது, இந்து வின் கையை விட்டு அவன் ஒடியே ஒடிவிட்டான்.

இத்தனை காலத்திலும் யாரும் ஒருவராவது தன்னைப் பார்த்து இப்படிப்பட்ட பேச்சைப் பேசி யிருப்பார்களா என நொந்துபோனாள் இந்து. அவன் வேண்டுமென்றே தன்னை அவமதித்தான் எனத் தெரிந்தும் வேதனையில் துடித்தாள். நொந்து போன மனத்துடன் பஸ் நிலையம் நோக்கி நடந்தாள். இன்றுதான் அங்கே அவனும் இல்லை; அவன் நண்பர்களும் இல்லை.

இப்போதெல்லாம் அவனது வழியனுப்பல் இல்லாமலே இந்து வேலைக்குப் போய்வந்து கொண்டிருந்தாள். வேலையிடத்திலாவது யாரிடமும் நடந்ததைச் சொல்லிவிடவேண்டும் - ஆறுதல் பெறவேண்டும் என நினைப்பாள். அதனால் பாதிக்கப்படப்

போவது தன் மானமே என்பதால் மெளனம் காத் தாள். தன் உயிர்த்தோழி சுகந்தியிடம்கூட எதையும் பேசாமல் மறைத்துவிட்டாள்.

ஒரு நாள் மேலதிகநேர வேலை முடிந்து, பஸ்பிடித்து, நேரம் கழித்து இவள் வந்து தன் ஊரில் இறங்கியபோது இருளத்தொடங்கிவிட்டி ருந்தது. ஆறுமணிப்பொழுதுகூட மாரிகால மழை காரணமாய் இரவு நேரம்போல இவளைப் பய முறுத்தியது. எட்டி நடை போட்டாள் இந்து. அது சமயம் அவளருகில் கார் ஒன்று வந்து நின்றது. திகைத்துப் போய் நின்றவளை கார்க்கதவைத்திரந்து உள்ளே இழுத்துப் போட்டனர் சிலர். கத்திக் கூப்பாடுபோட நினைத்தவளின் வாய் இறுகப் பொத்தி மூடப்பட்டது. பயத்துடன், உள்ளே இருந்தவர் களைப்பார்த்தாள். அவனும், வெறு புதுநண்பர்களும். மழையில் நனைந்த கோழி குகுஞ்சாய் மெல்லீய தேகம் நடுநடுங்க மயங்கினாள் இந்து.

பத்து நாட்கள் கழிந்துபோனது. எப்படியோ இந்து தன் ஊர்வந்து சேர்ந்துவிட்டாள். இவள் வீடு வந்தபோது அம்மா பத்ரகாளியாக நின்றிருந்தாள். “ஓடிப்போன உனக்கு இனி இஞ்சை என்ன இருக்கு? ஆரிட்டை வந்தனி?” - அம்மா எட்டு வீடு கேட்குமளவு கத்திச் சுத்தம் போட்டாள். இந்து குழப்பத்துடன் தாயைப்பார்த்து நின்றாள்.

“இப்ப வேண்டாம் - கலியாணம் வேண்டாம் எண்டு எனக்கு நாடகம் போட்டனி, ஏனடி இப்பிடிச் செய்தாய்? எங்கடை குலம் என்ன கோத்திரம் என்ன. கவரிமான் சாதியடி நான் எனக்கு நீ பிள்ளையோ? அவன் எங்கை, அதுக்குள்ளை..... உன் ணைக் கலைச்சுப்போட்டானோ?”

இந்துவுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. தன் தாயை வெறும் பார்வை பார்த்து நின்றாள்.

சத்தம் கேட்டு அங்கு சூடிவிட்ட வர்கள் கீழ்த்துவை விநோதமாய்ப் பார்த்தார்கள். தான் ஒரு காட்சிப் பொருளானதுகூட உறைக்காதவளாய், பழக்கதோஷத்தினால் தன் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள் இந்து.

கொழும்பிலிருந்து இந்துவிள் ஒரே அண்ணன் வந்துவிட்டான். வாசலில் வைத்தே இந்துபற்றி அவனிடம் முறைப்பட்டு நின்றாள் அம்மா. அண்ணன் நல்லவன். மெதுவாய்த்தான் கேட்டான்.

“இந்து நீ எனக்குத்தங்கச்சியாக இருந்து கொண்டு இப்பிடிச் செய்திருக்கலாமோ? ”

இந்து முதன்முதலாய் இப்போதுதான் இந்த உலகத்துக்கு வந்தாள். அது அண்ணனைக் கண்ட நிம்மதியாலோ, அல்லது அவன் கேட்ட கேள்வியாலோ? “அண்ணா . . .” எனப்பெருங்குரலெடுத்து அழுத் தொடங்கினாள்.

“அழுகையெல்லாம் வேண்டாம். ஆரவன்?”

அண்ணா நீயுமா..... எனப்பார்த்து நின்றாள் இந்து.

“எனக்கு ஒரு வார்த்தை அறிவிச்சால் நான் வந்து எல்லாம் செய்துவைக்க மாட்டனோ? நீ படிச்ச வளில்லையோ இந்து. ஏன் இந்து இப்பிடி .. சொல்லு இந்து.....”

அண்ணன் இவள் தோள் பிடித்து உலுப்பி னாள்.

இந்து, தான் எதிவிருந்து சொல்வது? எதைச் சொல்வது எனத் தெரியாமல் மீண்டும் குழும பின்றாள்.

“அவளை என்ன கேட்கிறாய்? அதுதான் ஊரெல்லாம் தெரியுமே, குருபரனின்றை தறுதலை மகனோட்டதான் ஒடினவள் எண்டு.”

அம்மா பொரிந்து தள்ளினாள்.

“தங்கச்சி தங்கச்சி என்டு தலையிலை தூக்கி வைச்சிருப்பாய். பாத்தியோடா உன்றை தங்கச்சி செய்த வேலையை. எல்லாம் நீ குடுத்த இடம்.”

ஆற்முடியாமல் மேலும் புலம்பி அழுதாள் அம்மா. இந்து பரிதாபமாய் அண்ணன் முகம் பார்த்தாள். அவள் இதயம் மேலும் ரணமானது - வெந்துபோன இடத்திலிருந்து மேலும் குருதி வழிந்தது. பக்கத்து வீட்டு மாமியை இந்துவுக்குத் துணையாக இருக்கி விட்டு, அம்மாவும் அண்ணனும் எங் கோ போய் விட்டனர்.

“ஹர் உலகத்திலை நடக்காத அதிசயமே? உதெல்லாம் பெரிய பிழையெண்டில்லை.....”

துணையிருக்க வந்த மாமி கதை கொடுத்துப் பார்த்தாள். மெல்ல அவ்விடம் விட்டு விலகிய இந்து, இலக்குகள் எதுவுமின்றி கிணற்றடி நோக்கி நடந்தாள். அந்தப் பங்குக்கிணற்றின் மறுபக்கக்கட்டில் சிவநாதன் நின்றிருந்தான்.

“அவன் பணக்காரன் எண்டுதானே அவனோடை போனீர். நான் கூப்பிட்டால் வருவீரோ?”

வழக்கத்தில் இவளைக்கண்டாலே ஒதுங்கி வழி விடுபவன், இன்று துணிவுடன் இவளை நேர்ப்பார்வை யோடு கேட்டான். ஆழமான கிணற்றறயும், அவனையும், மாறிமாறிப் பார்த்தபின் மௌனமாய் வீடு திரும்பினாள் இந்து. அவள் இதயம் வலித்தது. பயங்கரமாய் நொந்தது. அங்கிருந்து மேலும் குருதி சிந்தியது!

“.....பிழையொண்டுமில்லைதிரும்பி வந்த துதான் பிழை.”

இவளைக்கண்டதும் விட்ட இடத்திலிருந்து யீண்டும் கதை தொடக்கினாள் மாமி. நல்ல வேளை

அண்ணனும் அம்மாவும் வந்து சேர்ந்துவிட்டனர். இல்லையென்றால், தானேயொரு சட்டத்தரணியாகி விசாரணைகள் செய்து - தானே நீதிவானுமாகி -தீர்ப்புக்கூட வழங்கிவிட்டிருப்பாள் மாமி. இந்துவருகில் அண்ணன் வந்தான். அவளைப்பரிவுடன் பார்த்தான். “வா இந்து” என்று அவள் கைபிடித்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். அன்போடு தன்னருகில் இருத்திக்கொண்டான்.

“நானும் அம்மாவும் இப்ப எங்கை போட்டு வாறம் தெரியுமே?”

இந்து மெளனமாய் அண்ணன் முகம் பார்த்தி ருந்தாள்.

“..... முதலாளி குருபரன் வீட்டுக்கு,” அண்ணன் தொடர்ந்தான்.

“அங்கையெல்லாம் ஏன் போன்னீங்கள்?”

இந்து வெறுப்புடன் முகம் சுழித்தாள்.

“ஏனோ? அண்ணன் எண்ட முறையிலை என்றை கடமையை நிறைவேற்ற. உனக்கும் அவனுக்கும் முறையான கலியாணம் செய்து வைக்க.”

இந்து தலையில் கை வவத்தாள். “குருபரன் என்னவாம்?” - கேட்டாள்.

“உனக்கும் தன்றை மகனுக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லையாம். தங்களிட்டை பணம் பறிக்கிற துக்காக கதை கட்டுறமாம். மற்றும்படி தங்களுக்கும் எங்களுக்கும் ஏனில் வைச்சாலும்கூட எட்டாதாம். எங்கையோ எங்களிலை வழக்கும் போடப் போறாமே.....”

அண்ணன் தன்னை மறந்து சிரித்தான்.

“..... வாற மாதம் தன்றை மகனுக்கு கலியானத்துக்கும் நாள் வைச்சிட்டாராம். பொம்பினள்

சொந்தத்துக்குள்ளையாம்..... உண்மையைச் சொல்லு இந்து, என்ன நடந்தது....? சொல் இந்து.”

எதற்கும் கலங்காதவன் - கண்சிவக்க - கலங்கிப்போய்க் கேட்டான்.

“என்னிலை அவனுக்கு காதலும் இல்லை. நான் அவனைக் கலியாணம் கட்டப்போறதுமில்லை. என்னை இதுவரையும் ஒருத்தனும் தொட்டதுமில்லை ... இனியாரும் என்னைத்தொட நான் அனுமதிக்கப்போறதுமில்லை.”

முழு உலகின் மொத்தஆண்குலத்தையுமே அடியோடு வெறுத்தவளாய், அண்ணனின் மடிமட்டுமே தஞ்சமெனப்புகுந்து, உண்மையாய் தனக்கு நடந்த அநீதியை, நிதானமாய் அவனுக்கு எடுத்துச்சொன்னாள் இந்து. குருபரனின் பணச்செருக்கிளால் - அவன் மகனின் காடைத்தனத்தால் - தான் வீணாக மானம் இழந்த கதையை, ஆதியோடு அந்தமாய் அண்ணனுக்கு விளக்கிச்சொன்னாள் இந்து.

“ஜயோ.....மகளோ.....!”

அது அம்மாவின் குரல்.

அம்மா நிலத்தில் கிடந்தாள். மனிதாபிமானங்கள் செத்துவிட்ட இந்த உலகில், அவள் மீண்டும் எழுந்திருக்கவே மாட்டாள்!

20. 1. 1987

“... மூலம் என்று... வாய்மை மிகுங்கூட்டுத்தோலை
நூலாகி செய்துவருவது என்று ஏதுமிகுங்கூட்டுத்தோலை

மீண்டும் - வகுப்பினாலை - மீண்டும் கூகு மிகுங்கூட்டுத்தோலை
நூலாகி செய்துவருவது என்று ஏதுமிகுங்கூட்டுத்தோலை

மீண்டும் கூகு மிகுங்கூட்டுத்தோலை
நூலாகி செய்துவருவது என்று ஏதுமிகுங்கூட்டுத்தோலை
மீண்டும் கூகு மிகுங்கூட்டுத்தோலை
நூலாகி செய்துவருவது என்று ஏதுமிகுங்கூட்டுத்தோலை

தண்டனை நூலாகி செய்துவருவது என்று ஏதுமிகுங்கூட்டுத்தோலை
நூலாகி செய்துவருவது என்று ஏதுமிகுங்கூட்டுத்தோலை
நூலாகி செய்துவருவது என்று ஏதுமிகுங்கூட்டுத்தோலை
நூலாகி செய்துவருவது என்று ஏதுமிகுங்கூட்டுத்தோலை
நூலாகி செய்துவருவது என்று ஏதுமிகுங்கூட்டுத்தோலை

வானமும் பூமியும்

இருண்டு கிடந்தன, சுகந்தனின்மனதைப்போல. தன் வீட்டின் முற்றத்தில் பரப்பியிருந்த மணல்மேல் கைகளைத் தலைக்கு அணையாக்கிக்கொண்டு, அந்த திருண்ட வானத்தையே வெறித்தபடிபார்த்துப் படுத்திருந்தான். தன்குடும்பமானம் இவ்வளவுதாரம் சந்திக்கு வந்துவிட்ட பின் பும் தான், உண்டு உடுத்து இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதுபற்றி தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டான். தன்னிரக்கம்

காரணமாக அவன் இரு கண்ணிலிருந்தும் உருவான கண்ணீர், அவன் காதோரங்களை நன்றிருந்தது.

தன் குடும்ப உறவே ஆட்டம்கண்டு போன பின்னால், அந்தக் குடும்பத்துக்கென தான் இது வரை கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்ததெல்லாம் விழவுக்கு இறைத்த நீராகிவிட்டதை மிக வேதனையுடன் உணர்ந்தான். தன் கணவனின் மன உணர்வுகளை அவமதிப்பதே போல் உள்ளே ரீ. வியில் படம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் சுகந்தனின் மனவிவாசகி.

“அப்பா இருட்டுக்குள்ளை ஏன் இருக்கிறீங்கள்?” சுகந்தனின் பக்கத்தில் வந்து ஆதரவுடன் அவன் கைகளைப் பற்றியவாறே கேட்டவள் மகள் மைதிலிதான்.

“மைதிலிக்குஞ்சு பாடமெல்லாம் படிச்சு முடிஞ்சுதோ, சாப்பிட்டாச்சுதோ?”

தன் நிலை அவளையும் பாதிக்கக்கூடாது என் பதால் பொய்யாக வரவழைத்துக்கொண்ட உற்சாகத்துடன் சுகந்தனும் பதிலுக்கு தன் மகளை விசாரித்தான்.

“அம்மா இரவுக்கு சாப்பாடு ஒண்டும் செய் யேல்லை அப்பா. நீங்கள் அம்மாவோடை சண்டை போட்டால், அண்டைக்கு நாங்கள் எல்லாரும் விரதம் இருக்க வேணும் எண்டு உங்களுக்கு தெரியும் தானே.”

பெரியமனித தோரணையில் சவித்துக்கொண்டாள் மைதிலி.

அவளது அந்தப் பதிலால் தன் பொய் உற்சாகம் வடிந்து போனவனாய், நீண்ட பெருமூச்சுடன் எழுந்த சுகந்தன், மைதிலியையும் கூட்டிக்கொண்டு

வீட்டினுள் ளே வந்தான். இப்போதும் கால்மேல் கால் போட்டபடி வெகு அஸ்தியமாய் ரீ. வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வாசுகி. அவள்பக்கம் திரும்பியும் பாராமல் மகஞ்டன் தன் அறையுள் சென்று மீண்டும் தன் படுக்கையில் வீழ்ந்தான் சுகந்தன். மைதிவியும் அப்பாவோடு ஒட்டிக்கொண்டாள். இருண்டுபோய்விட்ட தன் வாழ்வின் ஒரே நம்பிக்கை நட்சத்திரமானவளைப் பரிவுடன் பார்த்தான் சுகந்தன்.

“நான் இல்லாத நேரங்களிலையும் சச்சி மாமா இங்கை அடிக்கடி வருவாரோ மைதிலி?”

கேட்டபின்தான் சிறுபிள்ளையிடம் போய் இதென்ன கேள்வி என விழித்துக்கொண்டான். இதற்கெல்லாம் பதில் சொன்னால், அம்மாவும் அப்பாவும் திரும்பவும் சண்டை பிடிக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள் எனப் பயந்தாளோ என்னவோ, சத்து மின்றித் திரும்பிக் குப்புறப் படுத்து கண்களை இறுக முடிக்கொண்டாள் மைதிலி. அப்படியே உறங்கியும் போனாள்.

சுகந்தனால் உறங்க முடியவில்லை. இப்போது தான் என்றில்லை. சலுதியிலிருந்து திரும்பிய நாள் தொட்டு கடந்த ஒரு மாதமாகவே நிம்மதியான உறக்கம் இல்லாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். வாழ்க்கையை நிம்மதியாக வாழ்வதற்கு பணம் மட்டும் போதும் என்றுதான் அவன் நினைத்திருந்தான் அதனால்தான், தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கெளரவ மான ஆசிரியப் பதவியைக் கைவிட்டு சலுதிக்கும் பயணமாகியிருந்தான். நாய் விற்ற காசு குரைக்காது என்பதுபோல, அவன் செய்துவிட்டு வந்த வேலைக் கான கூலியும் நாறவில்லை என்பது உண்மைதான். இருந்தாலும்.....

அவன் வெளிநாட்டில் இருந்தபோதே வாசகி யைப்பற்றி ‘சாட்டமாட்டயாக’ அம்மா கடிதத்தில் எழுதியிருந்தாள். வாசகி தன் இலட்சிய மனைவி என்று இவன் திட்டமாக நம்பியிருந்த காரணத்தால், அதைப் பெரிதுபடுத்தாமல் விட்டுவிட்டான். வாசகி யும் எப்போதும் போலத்தான் அவனுக்குக் கடிதங்கள் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். சுகந்தன் வாசகிக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில், தனது வேலைக்கான மூன்று வருடங்கால ஒப்பந்தம் முடிந்து வருவதையும் அதைப் புதுப்பிக்க விரும்பாததால் தான் ஊர் திரும்ப இருப்பதையும் விபரமாக எழுதியிருந்தான். உண்மையில் தன் ஆசிரியத் தொழிலை மீண்டும் பொறுப்பேற்கும் ஆர்வம் அவனுக்கிருந்தது. ஆனால் அதற்கு வாசகியிடம் இருந்து வந்த பதில்தான் அவனைக் கொஞ்சம் நிலைகுலையச் செய்துவிட்டது.

‘இங்கேஇன்னும் நிலைமைகள் சரியாகவில்லை. விலைவாசிகளும் நாளுக்குநாள் ஏறிக்கொண்டு போகின்றன. இருக்கும் வீட்டைவிட மைதிலிக்கென நாம் கட்ட நினைத்த வீட்டைக் கட்ட, இன்னும் நிறையப் பணம் தேவைப்படும். அதனால் இன்னும் மூன்று வருடங்கள் நீங்கள் வேலையைப் புதுப்பித்துக்கொள்வது நல்லது’ என்று எழுதியிருந்தாள், வாசகி. அந்தப்பதிலில் தமது இந்த மூன்று வருடப் பிரிவு பற்றிய எந்தவிதமான பாதிப்பும் இல்லாதது கண்டு வியப்படைந்திருந்தான் சுகந்தன்.

திருமணமான புதிதில், ‘‘உங்களை விட்டு ஒரு நாளாவது இருக்கமாட்டேன்’’ என்று அடம்பிடிப் பவள் வாசகி. மைதிலி பிறந்திருந்தபோதுகூட இவனைப் பிரியவேண்டும் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக தன் தாய்வீடுபோக விரும்பாதவள். ‘‘அம்மா, அம்மா’’ என்று இவன்தாயையே தன் தாயாக

மதித்திருந்தவள். வீடு தேடி வந்திருந்த அந்த அம்மாவையே நேற்று எவ்வளவு தரக்குறைவாகப் பேசிவிட்டாள் வாசுகி. எப்போதிருந்து வாசுகி இப்படி மாறிப்போனாள் எனக் குழம்பினான் சுகந்தன்.

எல்லோரும் வெளிநாடு போகிறார்கள், சம்பாதிக்கிறார்கள்; ரீ. வி. என்றும், ‘டெக்’ என்றும் ஆடம்பரப் பொருட்களாக வாங்கிக் குவிக்கிறார்கள் என்றுதான் சுகந்தனும் வெளிநாடு போக முடி வெடுத்திருந்தான். அதுவும் அண்டைவீடு, அயல் வீடுகளைப்பார்த்து வாசுகி மனம் புழுங்குவதைக் காணச்சுகியாமலும், தன் இரு பிள்ளைகளின் எதிர் கால நலனுக்காகவும் என்று பணம் சம்பாதிக்கும் ஒரே நோக்கில்தான் பயணம் மேற்கொண்டான். அவன் து ஆசிரியத்தொழிலில் வரும் சம்பளத்தில் இதையெல்லாம் கனவில்கூடக் காணமுடியாது என்பது அவனுக்குத் தெரியும்!

பயணம் செய்யவிருந்த அந்த நேரம் தன் நண்பன் சச்சிதானந்தனைத் தனியாகச் சந்தித்திருந்தான் சுகந்தன். ‘அம்மா, தங்கச்சியையும் வீட்டையும் தனியவிட்டு எங்கடை வீட்டிலை வந்து இருக்க மாட்டா. எனக்கு வாசுகியையும் பிள்ளைகளையும் ஆள் உதவி இல்லாமல் தனிய விட்டுப்போக கவலையாகத்தான் இருக்குது. எதுக்கும் போகவர என்ன ஏதென்டு விசாரிச்சுக் கொள்ளும்’ என்று சச்சியிடம் சொன்னதென்னவோ உண்மைதான். அதற்காக, சந்தி சிரிக்கும் அளவுக்கு என் குடும்பத்தைக் கொண்டுவந்து விட்டானே இந்த சச்சி!

‘அவனும் படித்தவன். ஒரு பொறுப்பான உத்தியோகம் பார்ப்பவன். மாற்றான் மனவி என்றும் பாராமல், நண்பனுக்குத் துரோகம் செய்கிறேனே என்ற உணர்வும் இல்லாமல்— ?’ பார்த்த தொழி

லையே ஒழுங்காகப் பார்த்துக்கொண்டு, சிக்கன மாக, உள்ளதே போதும் என்ற மனநிறைவுடன் தான் இருந்திருந்தால், இன்று இதயமே நொருங் கிப்போயிருக்கும் இந்த நிலைக்கு ஆளாகியிருக்க வேண்டாம் என்ற சுயபச்சாத்தாபம் அவன் விழி களில் மீண்டும் கண்ணீராய் நிறைந்தது.

சச்சிதானந்தனுக்கு வயது நாற்பதுக்கும் மேலே. இன்னும் திருமணம் செய்யும் எண்ணமே இல்லாமல் திரிபவன். அவனுக்குப் பொறுப்பாக அக்காவும் ஒரு தங்கையும் வீட்டில் இருப்பது, காரணமாக இருக்கலாம். தன் பொழுதைக்கழிப்பதற்கென்றே சில வீடுகளையும், அங்குள்ளவர்களையும் நண்பர்கள் ஆக்கிக்கொண்டிருந்தான். அவன் து அந்த நண்பர் சூட்டத்தில் தானும் ஒருவனாகிவிட்ட அவலம் சுகந்தனைச் சுட்டெரித்தது. சச்சி இப்படிப்பட்டவன் என்று தெரிந்திருந்தால், என்றோ அவன் உறவை வெட்டி எறிந்திருப்பான்.

இவன் பயணத்தால் வந்த சில நாளிலேயே அம்மா முனுமுனுக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். “இனி யும் நீ வெளிநாட்டிலை உழைச்சது போதும். வாசுகி யாலை மானம் போகுது” என்று பட்டும்படாமலும் சொன்ன தாயின் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தான் சுகந்தன்.

“வேலை முடிஞ்சுதானே வந்திருக்கிறன். அதென்ன வாசுகி..... மானம் எண்டெல்லாம் தேவையில்லாமல் கதைக்கிறீங்கள்?”

தாய்மேல் சிறிப்பாய்ந்தான் சுகந்தன்.

“உந்த ரோசத்தை உன்றை பெஞ்சாதிக்குப் போய்க்காட்டா. ஒண்டில் அவளைத் திருத்து, அல்லது அவன் சச்சியை அடிச்சுக்கொல்லு” என்று பதிலுக்குக்கத்திய தாயை, அதிர்ந்துபோய்ப் பார்த்தான் சுகந்தன்.

தன் தாய் பார்மீதும் வீண்பழி சொல்பவளல் வலவே எனக்குழம்பிய மனத்தினானாய் வீடு திரும் பினான். அந்த நேரம் பார்த்து, பக்கத்து வீட்டு மணியம் மாமா அவன் எதிரே வந்துகொண் திருந்தார். அப்போதுதான் தவறங்கை மகாநாடு முடிந்து தள்ளாடியபடியே வந்தவரிடம், “எப்பிடி மாமா சுகமாக இருக்கிறீங்களோ?” - பேச மன மில்லாதிருந்தும், ஏதோ பேச வேண்டுமே எனக் கேட்டு வைத்தான்.

“ஓ..... சுகத்துக்கென்ன குறைச்சல். உனக்கென்ன, நீ வெளிநாட்டுக்குப் போனாலும் உன்றை பெண்டாட்டி யை சச்சி பார்த்துக்கொள்ளுவான். எனக்கெண்டால் ஒருத்தருமில்லை.”

அந்த நிறைவெறியிலும் மாமாவின் வாயிலிருந்து நறுக்கென்று வந்த பதில்கண்டு பதைத்துப் போய்விட்டான் சுகந்தன். அவரை அடிக்கவென்று தனிச்சையாகப் பரபரத்த கைகளைக் கட்டுப்படுத் திக்கொண்டே, ஒருவாறு வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

அதேநேரம், வீட்டில் உள்ள கதிரையில் சாவகாசமாக அமர்ந்திருந்து வாசுகியுடன் சிரி த்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தான் சச்சி. இவன் மகன் வேறு சச்சியின் மடியில் வெகு சொகுசாக அமர்ந்திருந்தான். சுகந்தன் பொறுமையை இழந்தான்.

“சச்சிதானந்தன்! இப்படி ஊரான் வீட்டு பெண்டாட்டி பிள்ளையை மேய்க்கிற நேரத்துக்கு, நீரே ஒரு கலியாணமும் கட்டி பிள்ளையும் பெறலாமே?”

அடக்கமுடியாத கோபம் அவன் வார்த்தைகளாய் வெடித்தது.

சச்சியோ கொஞ்சமும் நிலைதடுமாறாமல், “சுகந்தனுக்கு வெய்யிலுக்காலை வந்ததுஎன்னவோ

செய்யது போலை’’ என்று சொல்லி வாசகியைப் பார்த்து கண்சிமிட்டிச் சிரித்தான்.

வாசகியோநிலைமையின் விபரீதம் புரிந்தவளாய் சுகந்தனைக் கொஞ்சம் பயத்துடன் பார்த்தாள்.

சச்சியின் அந்தச் சிமிட்டலும் சிரிப்பும் சுகந்தன் தன் பொறுமையை முற்றாக இழந்துவிடக் காரணமாக, தன் பலத்தையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி சச்சியின் கண்ணத்தில் ஒங்கி ஓர் அறைவிட்டான். அன்று நடந்துவிட்ட அந்தச் சம்பவத்தால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டவளாக வாசகி காணப்பட்டாள். இவன் அவனுடன் பேச முயன்ற நேரமெல்லாம் ஒரு குற்ற வாளியைப் பார்ப்பதுபோல் அவனைப் பார்த்தாள். சுகந்தன் மேலும் முயன்று அவளைச் சமாதானம் செய்ய முயன்றபோது, ‘‘வீண் கதை வேண்டாம். இந்த வீட்டையும் பிள்ளையையும் நீங்களே பொறுப்பெடுங்கோ. நான் எங்கையாவது போய்த் துலை கிறேன்’’ என்றாள். சுகந்தன் பயத்தில் மௌனமானான்.

அவனது அந்தப்பலவீனம் அவனுக்குப்பலமானது. சச்சியோதுவுமே நடவாததுபோல, வழக்கம்போல, மனிதத்தோல் போர்த்திய மிருகமாக வந்து போய்க்கொண்டுதான் இருத்தான். சுகந்தனின் மகன் மட்டும், ‘‘மாமாவை அடிச்சதுக்கு அப்பாவை கத்தியாலைதான் வெட்டவேணும்’’ என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். தான் இழந்து போய்விட்டது மகனுடைய அன்பையும் சேர்த்துத் தான் என்பது இப்போது புரிந்தது சுகந்தனுக்கு.

இன்று மாலை தன்னை மறந்து சற்றே அந்நியோன்னியமாக இவனுடன் பேசிய வாசகியிடம், தன் உருக்கமான வேண்டுகோளை விடுத்தான் சுகந்தன். ‘‘வாசகி, சச்சி இங்கை வந்து போறதைப்பற்றி

ஊரிலை கண்டபடி பேசினம். மைதிலியும் வளர்ந் திட்டாள். வீண் பேச்சுக்கு இடம் இல்லாமல் நாங்கள் நடக்கிறது நல்லதெல்லே?"

வாசுகி சுகந்தனை அலட்சியமாய்ப் பார்த்தாள்.

"ஊர் ஆயிரம் பேசும். ஊருக்காகவே நாங்கள் வாழும். நீங்கள் இல்லாத இந்த முன்னு வருசமும் சச்சிதானே....."

"அதுதான் நான் வந்திட்டனே" - அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் தானே குறுக்கிட்டான் சுகந்தன்.

"இவ்வளவு வீண் கதை எதுக்கு? சச்சிக்கும் எனக்கும் ஏதும் பிழையான உறவுதான் என்னு இந்த ஊருக்கோ, உங்கடை அம்மாவுக்கோ, ஏன் உங்களுக்கோதன்னும் நிருபிக்க முடியுமோ?"

வாசுகி கேட்டுவிட்டாள்!! சுகந்தனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவனால் பதில் சொல்ல முடியாதுதான். இந்த நவீன உலகில் பெண்களின் கற்பு நிலையை நிருபணம்செய்ய யாராலுமே முடியாதுதான். ஆனால் அவள் அதைக்கேட்ட அக்கணமே, அவளைத் தன் இலட்சிய மனைவியாக உருவகம் செய்து வைத்திருந்த தன் மனக்கோட்டையானது உடைந்து சிதறிப்போனதை உணர்ந்தான் சுகந்தன்.

அந்நியன் ஒருவனின் வருகையால் தன் குடும்பத்தில் அடிக்கடி நடக்கும் சண்டைகளும் இந்த நித்திரயின்மையும், தனக்கு நிரந்தரமான தண்டனைகளாகிவிட்டது குறித்து வேதனைப்படுவதைத் தவிர, வேறு வழியேதும் தெரியவில்லை அவனுக்கு! *

முரசொலி
15.1.1989

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நாடுகள் பிரை யளவுபு ப்ரதிபிளக்கினு கூடுதலோ
 ஸ்த்ரீய குடிக்குள்ளிலென்று நூலிலிருப்பது? நாடு
 ஸ்த்ரீய நாடுகளிலிருப்பு பிரதிடீச நிலைய நில
 கூடுதலே சிரம முனையிலிருங்கிற காப்பானால் மாறு
 கூடுதலாகிவி பிரதிபிளக்கியிடுபது என்றால் நாள்கூடு
 தலையிலே கூடுதலாகவிலே நாடுகளிலிருப்பு நில நிலை
 நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை
4
எதற்காக?

தன்னன் கண் திற
 வாமல் கிடந்தான். வாடிய
 மலராய், வதங்கிய கிரைத்
 தண்டாய்க் கிடந்த அவன்
 கோலம், யசோதாவின்
 நெஞ்சைப் பிசைவதாக
 இருந்கது. விடிந்தால் நித
 திரைக்குப்போகும் ஒரு
 நாளின் கடைசி நிமிடம்
 வரையும் கலகலவென்று
 பேசித்திரிந்தவன், அம்மா
 கிளின்பு பாலங்கூட நினை
 கூடுதலாகிவி மாற்றி நினை

என்னைத் தவிக்கவிட்டுப் போயே போய் விடுவானா? ஆஸ்பத்திரியின் இரவு வெளிச்சத்தில் யசோதன் மகனை உற்றுப் பார்த்திருந்தாள். அவன் நோய் குணமாக வேண்டுமென்று ஊர் உலகத் திலுள்ள அத்தனை தெய்வங்களிடமும் வேண்டுதல் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

கண்ணனைக் கூட கடவுளிடம் வேண்டுதல் செய்துதானே பெற்றெடுத்தாள். திருமணமாகிப் பத்தாண்டுகள் கழிந்தபின் - ஊர் உறவெல்லாம் இவளைப்பற்றிய ஒரு முடிவுக்கு வந்தபின் - பாலை வனத்திலோர் பசுந்தளிராக அதிசயமாய் வந்துபிறந்தான் கண்ணன். வாராமல் வந்த மாமணியைப் பொன் எனப் போற்றி வளர்த்தாள் யசோ. நாளொரு வண்ணமும், பொழுதொரு மேனியமாய் எழில் பொங்க வளர்ந்துவந்தான் கண்ணன்.

முன்று வயதானபோது அழகாக ‘அ’ சொன்னான் குழந்தை. நான்கு வயதில் தமிழ் எழுத்துக்கள் அத்தனையையும் பிழையற எழுத, வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டான். ஜந்து வயதானபோது புதினப் பத்திரிகைகளைக்கூட வாசித்து விளங்கிக்கொண்டான் சுட்டிப்பையளாக! எல்லாம் யசோவின் கற்பித்தல் திறனால்தான்.

தன் பிள்ளையை பாலர் பாடசாலை எதிலுமே சேர்க்க மறுத்துவிட்டாள் யசோ. பாலர் பாடசாலை களில் நம்பிக்கை இல்லாமல் அல்ல தன் பிள்ளையை ஒரு விநாடி நேரம்கூட அவளால் பிரிந்திருக்க முடியவில்லை. ‘‘அடுத்த வருசம் அவனைப் பள்ளிக்கூடத்திலை சேர்க்கத்தானே போறன். அப்ப நீர் விட்டிட்டு இருக்கத்தானே போறீ?’’ யசோவின் கணவன் அடிக்கடி அவளைச் சீண்டி வேடிக்கை பார்ப்பான்.

கண்ணனுக்கு ஆறு வயதாகிப் போனது. நகர்த்துப் பெரிய பாடசாலையில் முதலாம் ஆண்டில் கண்ணனைக் கொண்டு சேர்க்க நினைத்த கணவனின் முயற்சி அத்தனையையும் முறியடித்தாள் யசோ. ஊர்ப்பாடசாலையில் அவனைச் சேர்த்தாள். தானே கூட்டிச்சென்று - நின்று காத்திருந்து அவனைத் திரும்பவும் கூட்டிவந்தாள். அதுகாரணமாய் ஊர் உலகத்தவரின் வேடிக்கைப் பொருளாகவும் மாறினாள்.

ஆண்டு இரண்டுக்கு கண்ணன் வந்தபோது, ஆண்டவன் இரண்டாவது தடவையாகவும் அருள் செய்யவே, யசோ மீண்டும் ஒரு குழந்தைக்கு தாயானாள். இப்போதெல்லாம் கண்ணன் பக்கத்துவீட்டுப் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து, தானாகவே பாடசாலைபோய்வந்துகொண்டிருந்தான்.

ஒருநாள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து அழுது கொண்டே வந்த கண்ணனைக்கண்டு பதறிப்போய் விட்டாள் யசோ. வயிற்றை வலிப்பதாகக் கூறி னான். வாந்தியெடுத்தான். தொடர்ந்த வயிற்றோட்ட நோயால் மிகவும் அவதிப்பட்டான். யசோவின் கைவைத்தியம், பக்கத்துவீட்டுப் பாட்டி வைத்தியம் ஒன்றுமே பயனில்லாமல் போனது.

யாழிப்பாண வைத்தியசாலையில் கொண்டு வந்து கண்ணனை சேர்த்தபோதே பாதி துவண்டுபோய்விட்டிருந்தான். “உடம்பிலை நீர்த் தன்மை இல்லாமல் போனால் ஆபத்து நிறையத் தண்ணீர் குடுங்கோ குடிக்க” என்ற வைத்தியத்தாதியின் அறிவுறுத்தவின் பேரில் இளநீர், சோடா என்று விதம் விதமாய்த் தண்ணீர் வகைகள் கொடுத்துப்பார்த்தாள் யசோ. தண்ணீரைக் குடிக்க மறுத்தான் கண்ணன். கட்டாயமாய்க் கொடுத்தபோது உடனே வாந்தியெடுத்தான்.

காலையும் மாலையும் வஞ்சகமில்லாமல் வைத் தியர்கள் வந்து பார்த்துப் போயினர். போதனா வைத்தியசாலை என்பதால் கூடவே பயிலுனர்களும் வந்து குறிப்புக்கள் எடுத்தனர். சகல பரிசோதனைகளையும் செய்தனர். நோய்க்கான மருந்தென்றுதான் இன்னும் எதையுமே அவர்கள் கண்ணனுக்குக் கொடுக்கவில்லை. யசோ தவித்து நின்றாள். பார்க்கவந்த கணவனிடம் முறைப்பட்டாள். வேறு ஏதாவது ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுசென்று காட்டலாமோ எனக் கேட்டாள். “அமைதியாக இரும். இந்த ஆஸ்பத்திரியிலைதான் எல்லா வசதி களும் இருக்குது. ஒரு பிரச்சினையும் வராது.” யசோவுக்கு ஆறுதல் சொல்லிப் போனான் அவன்.

ஒரு காலைநேரம் மெல்லக் கண்மலர்ந்த கண்ணனிடம், “என்றை அப்பனுக்கு ஏன் இப்பிடிவருத்தம் வந்தது?” முகத்தில் முகம் பதித்து வேதனையுடன் கேட்டாள் யசோ “அதம்மா... அண்டைக்கு பள்ளிக்கூடத்திலை சாப்பாடு தந்தவை. நீங்கள் சொன்ன மாதிரி ... நானும் வேண்டாம் எண்டுதான் சொன்னனான். எல்லாரும் கட்டாயம் சாப்பிட வேணும் எண்டு சேர்... அடிச்சுப் போட்டார் ... அம்மா அவிச்ச கடலையும், வாழைப் பழுமும், பாலும் தந்தவை. அழுகல் வாழைப்பழும் அம்மா. நேரம் போகுதெண்டு பாலையும் சுடச்சுட குடிக்க வைச்சிட்டார் சேர்” ஆசிரியரின் கைப்பிரம்புக்குப் பயந்தே, தான் சத்துணவு சாப்பிட்ட அந்தப் பயங்கரத்தை மீண்டும் நினைவு கூர்ந்தவனாய், விக்கி விக்கி அழுதான் கண்ணன்.

யசோவும் விக்கித்துத்தான் போனாள். தன்னுடைய செல்வப்புதல்வனுக்கு தான் பார்த்துப்பார்த்து உண்ணுட்டி வளர்த்துதென்ன? இப்போது நடந்திருப்பதென்ன? ‘யார் கேட்டார்கள் சத்துணவு?

யாரைக் கேட்டார்கள் சத்துணவு? அவங்களுக்குக் தான் அறிவில்லையென்டால் எங்கடை வாத்தி மாருக்குமோ அறிவில்லாமல் போனது?' மனதிற்குள் கொதித்து நின்றாள் யசோ.

வர வர கண்ணனின் நிலை மோசமானதே தவிர, நோய் குணமாகும் அறிகுறியே இல்லை. கண்கள் குழிவிழுந்து, உடம் பெல்லாம் ஒட்டி உலர்ந்து, கட்டிலின் மெத்தையோடு மெத்தையாய் ஒட்டியபடி கிடந்தான் கண்ணன். வைத்தியர்கள் இப்போதும் வந்து பார்த்துத்தான் போனார்கள்.

கண்ணனை வேறு ஏதாவது வைத்தியத்துக்குட்படுத்த வேண்டும் என யசோவின் தாயுள்ளம் தவிக்கத்து. அதற்காக கணவனின் வரவை எதிர் பார்த்திருந்தாள். இரண்டு நாட்களாக அவனால் ஆஸ்பத்திரிக்கு வர முடியாமல் போனது. யாழிப்பாண நகர எல்லைக்குள் காலவரையறையற்ற ஊரடங்கு உத்தரவு போட்டு அமைதி காத்துக்கொண்டிருந்தன இந்தியப்படைகள். இங்கிருந்து யாரும் வெளியிலும் போக முடியாமல்-வெளியிலிருந்து யாரும் உள்ளேயும் வர முடியாமல் - என்ன காரணத்துக்காக? ஏன் போட்டார்கள் ஊரடங்கு? - ஒன்றுமே விளங்கவில்லை யசோவுக்கு.

முன்றாம் நாள் மாலைப்பொழுதில் இவள் கண்முன்னாலேயே கண்ணன் தன் கண்களை நிரந்தரமாய் முடிக்கொண்டான். இரவு முழுவதும் கட்டிலையே போர்த்திய கண்ணனின் உயிரற்ற உடலுடன் பித்துப் பிடித்தவளாய் அமர்ந்திருந்தாள் யசோ. ஊரடங்குச் சட்டம் எடுத்துவிட்டார்களாம். நாலாம் நாள் காலையில் அவள் கணவன் வந்தான்.

உயிரை இழந்த கண்ணனின் உடலோடும், குறை உயிரோடு தன் மனைவியோடும் வீடு திரும்

பினான். வெறும் பன்டோலையும், நித்திரைக் குளிசைகளையுமே மருந்தாக்கொண்டு இயங்கி வந்த அந்த ஆஸ்பத்திரிக் கட்டடம், மௌனமே சாட்சியாய் அவர்களை வழியனுப்பிவைத்தது! *

1989

குளிசைகளை வெறும் பன்டோலையுமே மருந்தாக்கொண்டு இயங்கி வந்த அந்த ஆஸ்பத்திரிக் கட்டடம், மௌனமே சாட்சியாய் அவர்களை வழியனுப்பிவைத்தது!

நித்திரைக்கு வந்த முறை என்று கூறிய நித்திரை குளிசைகளை வெறும் பன்டோலையுமே மருந்தாக்கொண்டு இயங்கி வந்த அந்த ஆஸ்பத்திரிக் கட்டடம், மௌனமே சாட்சியாய் அவர்களை வழியனுப்பிவைத்தது!

நித்திரைக்கு வந்த முறை என்று கூறிய நித்திரை குளிசைகளை வெறும் பன்டோலையுமே மருந்தாக்கொண்டு இயங்கி வந்த அந்த ஆஸ்பத்திரிக் கட்டடம், மௌனமே சாட்சியாய் அவர்களை வழியனுப்பிவைத்தது!

தவன், எரிந்துகொண்டிருந்த விடிவிளக்கை அணைத்துவிட்டு வெளியே வந்தான். வெளியில் ஒரே குளிர் இளமைக் காலங்களில் அவனுக்கு மார்கழி மாதமும், இந்தப் பனிக்குளிரும் மிகவும் பிடிக்கும். விடிய விடிய, மூடிக்கொண்டு படுத்துத்தாங்குவான். இப்போதெல்லாம் பனிக்குளிரும் உடம்புக்கு ஒத்துவருவதில்லை. நிம்மதியான தூக்கமும் அவனிடமிருந்து விடைபெற்றிருந்தது.

தான் வழக்கமாக அமரும் அந்த சாய்மனைக் கதிரையில் வந்திருந்து, வசதியாகப் படுத்துக்கொண்டு, கால்களை நீட்டிச் சோம்பல் முறித்தான் வசந்தன். கடந்த சில காலமாகவே இனம் புரிய மூடியாததொரு மனச்சஞ்சலம் அவனை ஆட்டிப்படைக்கிறது. தான் தனிமரமாகிவிட்டதுபோல - உறவினர்கள், நல்ல நண்பர்கள் என்று யாருமே தனக்கு இல்லாததுபோல ... ‘இவ்வளவுக்கும் இந்த ஊரிலையே நான்தான் சகல வசதியோடையும் இருக்கிறன் அந்த நேரம் என்றை அப்பாவுக்கு இந்த ஊரும் உறவும் காட்டின அன்பிலை, ஆதரவிலை பாதிகூட இப்ப எனக்கில்லையே’ - வசந்தன் தன் மனதுக்குள் அங்கலாய்த்துக்கொண்டான்.

‘மற்றவையள் உன்னோடை எப்பிடி நடக்க வேணும் எண்டு நீ விரும்புறாயோ - அவைய ஓராடை அப்பிடி நீ நடந்துகொள்ள வேணும் வசந்தன்.’’ இது அவன் அப்பா அவனுக்கு அடிக்கடி சொல்லித்தந்த அறிவுரைதான். அப்பாவின் அந்த அறிவுரையைக் கேட்டு அதன்படி நடக்க அவனது பூஜயா விட்டால்தானே!

மனித வாழ்வின் சகல பிரச்சினைகளுக்கும் அன்பின்மையே காரணமாகின்றது. இதை உணரவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி அவனுக்கு உண்டாகின்றன. நேற்று நடந்ததும்

அதுதான். தன் சகோதரி மகளின் திருமணத்துக் குப் போகவேண்டியிருந்தது. முன்றாம் ஆள்மூலம் வந்திருந்த அழைப்பிதழ் காரணமாக, மனம் கசந்து போயிருந்தான். வேண்டாவெறுப்பாக அந்தத் திருமண வீட்டுக்கு தன் மனைவியுடன் சென்றிருந்தான் வசந்தன். அங்கு நடைபெற்ற சடங்கு சம்பிரதாயம் எதிலும் கலந்துகொள்ளாமல் இவர்கள் ஒரு பக்கமாக ‘யாரோ’ போல உட்கார்ந்திருந்தனர்.

திருமண வீட்டிலிருந்து திரும்பும் நேரம் ‘வந்திருந்தோம்’ என்று காட்டிக்கொள்ள வேணும் யாரிடமாவது விடைபெறவேண்டியிருந்தது. அதுசமயம் தம் பக்கமாக வந்த சகோதரியிடம், “அக்கா எங்களையும் நினைச்சு அழைப்பு அனுப்பினது சந்தோஷம்” - தன் வழக்கமான பாணியில் வார்த்தைகளால் குத்தினான் வசந்தன். சிறு வயதில் ஒன்றாக ஓடியாடி விளையாடி, சேர்ந்து புகைப் படங்கள் பிடித்து, கதைகள் பேசி..... அந்த அக்கா இவனை நிமிர்ந்து ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் எதையோ உணர்ந்தவனாக தலை கவிழ்ந்தான் வசந்தன். “நான் எதையுமே மறக்க மாட்டன் தம்பி” - கண்களில் திரண்டுவிட்ட கண்ணீருடன் இவர்களுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பிவைத்தாள் அக்கா.

அக்காவின் அந்தப்பதில் இப்போதும் இவன் நெஞ்சைச் சுட்டது. ‘ச்சி அந்த நேரம் என்ன முடத்தனமான காரியம் பாத்திட்டன்.’ மனதுக்குள் மறுகினான் வசந்தன். அக்காவுக்கு திருமணம் நடந்த அந்தச் சமயத்தில் மாப்பிள்ளையான அத்தானைப்பற்றி அவனது பூஜயா நிறையவே சொல்லி யிருந்தார். “வந்திருக்கிறவர் லேசுப்பட்ட ஆளில்லை. அந்த ஊர்க்காரரே ஒரு மாதிரியானவை.. நீ கவனமாக இல்லையெண்டால் உன்றை

அப்பாவையும் ஏமாத்திப்போட்டு எல்லாத்தையும் சுருட்டிப் போடுவினோம்.' முன்பின் தெரியாத தயாள் சிலனைப்பற்றி முற்றும் தெரிந்தவர்போல் கதையளந்தார் பூஜயா.

'அட..... இந்தப் பூஜயாவுக்குத்தான் எவ்வளவு விஷயங்கள் தெரிஞ்சிருக்கு!' என்று மனதில் வியந்துகொண்டான் வசந்தன். அன்றிலிருந்து தயாளன் தங்கள் சொத்துக்களையெல்லாம் கொள்ளளிட வந்தவன்போலவே இவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தான். அதனால் தன் ஒரே அக்காவிடம் தனக்கிருந்த ஒட்டுதலை மிகவும் குறைத்துக் கொண்டான். இவனுடன் தயாளன் எதுபற்றிப் பேசினாலும் அதில் இரண்டாவது அர்த்தம் ஏதும் உள்ளதா என ஆராய்ந்தும் பார்த்தான்.

வசந்தன் அடுத்தடுத்து தன் பெற்றோரைக்காலனுக்கு இரைகொடுத்த சமயம் அது. தன் மனைவியின் தம்பி இவன், இப்போது தனியனாகி நிற்கிறானே என்ற கழிவிரக்கம் காரணமாக, அத்தனை பொறுப்புக்களையும் தன் தலையில் போட்டுக்கொண்டு விழுந்து விழுந்து காரியம் பார்த்தான் தயாளன். அந்த இனக்கத்தில் ஆறுதலை அடைந்தவனாக, பூஜயா சொன்னது போல அத்தான் மோசமானவரல்ல என உணரத்தலைப்பட்டான் வசந்தன். இப்போது பூஜயா விழித்துக் கொண்டார்.

"என்னத்துக்கு உந்தத்தயாளன் உனக்கு உதவி செய்யிறதுபோலை நடிக்கிறான் தெரியுமே? தாய் தகப்பனும் இல்லை. இவனைத் தனியவைச்சே பொருள் பறிக்கலாம் எண்டுதான். என்னவோ நான் உன்றை நல்லதுக்குத்தான் சொல்லுறன்." வசந்தனின் கால்களைப்பிடித்துவிட்டவாறே பூஜயா ஒதிய மந்திரத்தில் கட்டுண்டவனாக மீண்டும், உங்கள்

ராணான் வசந்தன். வீட்டுத் திறப்பு உட்பட தன் சகல பொறுப்புக்களையும் பூஜயாவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுக் கொழும்புக்குப் பயணமானான். அங்கேயும் இவனுக்குச் சில காரியங்கள் ஆகவேண்டியிருந்தன.

அப்போதெல்லாம் அவனுக்குப் பூஜயா எழுதும் கடிதங்களில்கூட, தயாளன் உன்னைப்பற்றி இன்னாரிடம் இப்படிச் சொன்னான், அப்படிச்சொன்னான் என்று தன் மனதில் தோன்றுவதையெல்லாம் எழுதிக்கொண்டுதான் இருந்தார். அந்த நேரத் தில்தான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது. பூஜயா பொறுப்பில் இருந்த வசந்தனின் வீடு முற்று முழுதாகக் கொள்ளள்போய்விட்டிருந்தது.

நடந்ததைக் கேள்விப்பட்டுக் கொழும்பிணிருந்து பதறியடித்துத் தன் வீட்டுக்கு ஓடி வந்தான் வசந்தன். பூஜயாவோ வெகுநிதானமாக, களவு போன தில் தயாளனுக்கும் சம்பந்தம் இருக்கக்கூடும் என்பதைச் சந்தர்ப்ப சாட்சியங்களுடன் இவனுக்கு விளக்க ஆரம்பித்தார். பூஜயா எப்படிப்பட்டவர் என்பதை இப்போதெல்லாம் உணர்த் தொடங்கிவிட்டான் வசந்தன். ஆயினும், தன் வீடு கொள்ளள்போய்விட்டதே என்ற ஏரிச்சல், இவனை ஆட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்தது. இதன் காரணமாக களவு பற்றி விசாரிக்க வந்த தயாளன் மேல் எரிந்து விழுந்தான் வசந்தன்.

“பக்கத்திலை இருக்கிறிங்கள், உங்களுக்குத் தெரியாதோ என்றை வீட்டிலை எப்பிடிக் களவு போனதெண்டு? ” வசந்தன் தயாளனைக் கேட்ட போது அவன் அறியாமை கண்டு சிரிக்கத்தான் தோன்றியது அவனுக்கு.

“நிதானமாகப் பேசும் வசந்தன். நடந்தது களவு. களவெடுக்கிறவை அக்கம் பக்கத்திலை

உள்ளவையைக் கூப்பிட்டுச் சொல்லிப்போட்டோ
எடுப்பினம்!”

அவன் மனம் நோகாவண்ணம் மெதுவாக.
எடுத்துச் சொன்னான் தயாளன்.

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீங்கள் வந் த
நாளிலை இருந்து எங்களை எப்பிடி மடக்கலாம்
எண்டுதான் காத்திருந்தனீங்கள்.”

இப்படிச் சொல்லி அவனைத் தான் மடக்கி
விட்டதாக இவன் நினைத்த நேரம், அங்கே ஏரி
மலை வெடித்தது. ஆம்! அத்தனை நாள் பொறுத்
துப் போன தயாளன், தன் மானம் சீண்டப்பெற்ற
காரணத்தால் பொங்கி எழுந்தான். அன்றிலிருந்து,
இழுபறியாகவே இருந்த அந்த அக்கா - தம்பி
உறவு ஒருவாறு முற்றுப்பெற்றுக்கொண்டது. இதில்
மிகவும் மகிழ்ந்துபோய்த் திருப்திப்பட்டுக்
கொண்டவர் வசந்தனின் பூஜயாதான்.

வசந்தன் பின்பு நிதானமாக எடுத்த நடவடிக்
கைகள் காரணமாகத் தன் வீட்டில் திருட்டுப்
போனதற்கு யார் பொறுப்பானவர் என்று கண்டு
பிடித்துவிட்டான். இருந்தும் என்ன? தன் ஒரே
சித்தப்பாவின் மகளான அந்த அக்கா குடும்
பத்தவரின் அன்பை மட்டும் மீட்டுக்கொள்ள முடி
யாதவனாகிவிட்டான். நல்ல மனிதர் உறவை
இழுந்துவிட்டேனே என்று தன் சகோதரி குடும்பத்
தவரிடம் இவன் மீண்டும் நீட்டிய நேசக்கரங்க
ஞக்கு, வலு இருக்கவில்லை.

இப்போது நினைத்துப் பார்க்கையில் தனது
இந்தத்தனிமைக்கு பூஜயாதான் காரணம் என்று
உணர்கிறான். யார் இந்தப் பூஜயா? இவர் உனக்கு
இன்ன உறவினர் என்று, இவனுக்கு யாரும்
அவரை அடையாளம் காட்டியிருக்கவில்லை. சிறு

வயதில் தன்னைத் தூக்கி வளர்த்தவர் என்பதை அறிவான். தான் பிறக்க முன்னமே தன் குடும்பத் தோடு வந்து ஒட்டிக்கொண்டவர் என்பதையும் அறிவான். தாய் தந்தையரையும் இழந்து, தான் காதலித்தவளையே கைப்பிடிக்க நினைத்திருந்த வேளைதான் அவரைப்பற்றி நன்கு அறிந்துகொண்டான் வசந்தன்.

பெரும் சொத்துக்கு அதிபதியான இவன், தன் நுடைய மகளில் ஒன்றையே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்றும், வேறு யாரையும் திருமணம் செய்யக்கூடாதென்றும் அடம்பிடிக்கத் தொடங்கியிருந்தார் அவர்.

‘நான் அறியப் பிறந்து வளர்ந்ததுகள். வசந்தன் அண்ணா எண்டு வாய் நிறையக் கூப்பிடுங்கள். அதுகளைப் போய்..... உங்களுக்கென்ன பைத்தியமே பிடிச்சிருக்கு.....’

அன்றுதான் முதன் முதலாய் பூஜயா மேல் சிறி விழுந்தான் வசந்தன்.

எப்படியோ ஒருவாறு அவரைச் சமாளித்து தான் விரும்பியவளைக் கல்யாணமும் செய்து கொண்டான் வசந்தன். அதன் பின்புதான் பூஜயா வின்சேட்டைகள் உச்சக்கட்டத்தையடைந்தன. வசந்தன் மனைவியின் பலம் எது? பலவீனம் எது என நன்கு அறிந்து வைத்துக்கொண்டார் பூஜயா. பண்பட்ட ‘மொசாட்’ முளையல்லவா அவருடையது!

அந்த நேரங்களில் வசந்தன் வீட்டில் இரவில் ஏதேதோ பயங்கரச் சத்தங்கள் எல்லாம் கேட்கத் தொடங்கின. இருந்தாற்போல் திடீரென்று இவர்கள் வீட்டு வைக்கோல்போர் தீப்பற்றி எரிந்தது. வீட்டில் ஆரோக்கியமாக நின்ற ஆட்டுக்குட்டி ஒன்று பட்டென்று விழுந்து செத்துப்போனது.

வசந்தனும் மனைவியும் பயத்தில் தவித்துப்போனார்கள். காரணம் புரியாமல் குழப்பமடைந்தார்கள்.

“இதெல்லாம் ஏன் பூஜயா?” பிதியுடன் கேட்டாள் வசந்தனின் மனைவி.

“அதெல்லாம் செத்துப்போன உன்றை மாமா, மாமியின்றை ஆவியோடை விளையாட்டுப் பிள்ளை” என்று சர்வசாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டுத் தன் பாட்டில் போய்விட்டார் அவர்.

“நாங்கள் கொழும்பு வீட்டிலை போய் இருப்பமே? இஞ்சை உங்கடை அப்பா, அம்மாவின்றை ஆவியாலை ஓரே தொல்லை” என்று வசந்தனைத் துளைத்தெடுத்துவிட்டாள் அவன் மனைவி. தன் மனைவியின் மனநிம்மதிக்காகத் தொழில்முறை களைக் கொழும்போடு மாற்றிக்கொண்டான். தப்பி ணோம் பிழைத்தோம் என்று கொழும்பு வீட்டுக்கு குடிபோய்விட்டனர் தம்பதியினர்.

பூஜயாவின் திட்டப்படி எல்லாம் நடந்ததில் பயங்கர வெற்றி அவருக்கே! வசந்தன் சொத்துக்களையெல்லாம் ஆனும் உரிமையைச் சுதந்திரமாகத் தானே கைப்பற்றிக்கொண்டார்.

காலத்தின் கோலத்தால் இப்போது எல்லாமே தலைகிழாக மாறிவிட்டிருந்கன. மனித உயிர்கள் என்னும் பெரிய சொத்துக்கே பெறுமதி இல்லாத நிலை. கொழும்பின் அதிவேக வாழ்க்கை முறைகள் அலுத்துப்போய், வசந்தனும் மனைவியும் மீண்டும் ஊருடன் குடியிருக்க வந்துவிட்டனர். இப்போதெல்லாம் இவர்கள் யாருடைய பேச்சையும், கதைகளையும் எளிதில் நம்பிவிடுவதில்லை; விரைவில் உணர்ச்சிவசப்பட்டுவிடுவதுமில்லை.

கோள்சொல்லியும் இவர்களை ஆட்டிப்படைக்கும் வித்தைக்காரனானவருமான பூஜயாதான்

ஊரில் இல்லையே!! உள்நாட்டில் நிலைமை சரி யில்லையாம்; அதனால் அவரது அத்தனை பிள்ளைகளும் அகதிகளாக வெளிநாடுகளுக்குப் போய்விட்டிருந்தனர். அப்பாவுக்கு ஏதும் நடந்தால் தாங்கள் கொள்ளிவைக்க வரவேண்டியிருக்குமோ எனப் பயந்து, இவரையும் அகதியாக்கித் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டனர்.

வசந்தன்தான் பாவம்! தனது ஊரே தனக்கு அந்நியமாகிவிட்டதுபோல தற்சமயம் உணர்கிறான். உறவினர்களோ பழைய பயத்தில் இவர்கள் கிட்ட வரவும் அஞ்சுகின்றனர். தன் தந்தை தனது இறுதிக்காலம்வரை, உறவுகளின் அன்பை எப்படிக் கட்டிக்காத்திருந்தார் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கிறான். மிகவும் மனம் நோகிறான். என்ன செய்யலாம்? கண் கெட்டுவிட்ட பின்னால் சூரிய நமஸ்காரம் செய்ய முடிவதில்லையே.....!

பிள்ளை முலாய்வி
தந்தை வாப்பி வேலாய்

சஞ்சிவி
3.3.1990

ஷயரூகாந்தை ஸ்த
ஞக கூட்டுத்து யாம
பரிண்மாகவிக்குட்பித்துக்காக்கி
நிழிக்கப்போயிப்பி ப்புத்து
கக்காது மாடுாக்கிப் பூபி
க்குட்டு குடு டை ப்புப்பு
ப்புத்து காட்டும் பிர்க்க
யவித்து பப்புக்காப
ஒங்காகவி சூது ர்க்கத
ஏலுந்தாகவி ஜாத மூவித்து
ஒகுக்கராப ப்பிலை குட்டு
நீரோடை இக்குப்பிக்குத்து
ஏகலீங்காபவிமையியிலையில்லைப்போமே நை, அது
பிள்ளை கீ குருக்கை குலைநை

விட யடைகளி ரத்துந்த பியரிஸ்கலி சிரிமு
காடு காடி வெங்கில் குருமூல மாலை பியாலை மிழ
பிள்ளாபு ப்ரசுக்ஞகடுகரிமை காராக்கை வாழ
கூவ்மாத மூத்து வகு குச்சாபப்பு. ராகுத்துற
பால ரவுகுக்குமிராண்மை கங்காரிமாக கெ
ஷ்டு சூப்பு சூத்தயகீகூ முழுமாடு. இற்கப
கூறுது சூப்பு சூத்தயகீகூ கிளாக்கிக்கூ

6

குறிமு குறுது பியாலை காக்காக்குத்து மை
பியவுக்கு சூப்புக்குப்பிலிகு வயலிமு
குடியப பழுபை ராவிகருமிருத சாரு
குருது குற்கு கூடு ராகுங்கிக்குது முழுமாடு பாலை
சில மனிதர்கள் ராகுத்துக்கூக்குதுகூ
மாருகிளாது மாய பியாலை சாருகிளப
யிரு காக்குப் ப்ரகிருதுகூ கங்க கிமாங்மயக்கூ
குறிமு பவியகுக்கூது பழுபை பயக்கு முழுக்குவது

**“எல்லாரும் வெளி
யாலை போ!”**

தன் பலத்தையெல்
லாம் ஒன்றுதிரட்டிக் கத்
திச்சத்தமிட்டுக் கொண்டே
அந்தப் பெரியாஸ்பத்திரி
யின் பதினாறாம் இலக்க
வார்ட்டை ஒரு சுற்றுச்
சுற்றி வந்தார், அந்தப்
பாதுகாப்பு உத்தியோ
கத்தர். அவர் சொன்ன
திலோ உள்ள சொற்குற்
றத்தை அலசிப் பார்த்தது
என் நக்கீரப்புத்தி. எல்லா
ரும்வெளியாலைபோங்கோ
என்றோ அல்லது நீ வெளி

யாலை போ என்று ஒவ்வொருவராகக் குறித்தோ சொல்லியிருக்கலாம். இரண்டுமில்லாமல்..... அந்த “எல்லாரும் வெளியாலை போ” என்னையறி யாமலே என்னைச் சிரிக்கத் தூண்டிவிட்டது.

“ என்ன அக்காவுக்கு கண்டறியாத ஒரு சிரிப்பு. நீரும்தான் வெளியாலை போகவேணும். டாக்குத்தர் ஜயா வாற நேரம் ஒருத்தரும் உள்ளுக்குள்ளை நிற்க முடியாது” என்று என்மீது தனியாகப் பாய்ந்தார் அந்த ஆஸ்பத்திரிக் காவலாளி.

“ அம்மாவுக்குப் பிரஷர், சூடவே நிற்கும்படி டொக்டர்தான் சொன்னவர் ” நான் மெதுவாகச் சமாளிக்க முயன்றேன்.

‘ அதெல்லாம் சரிவராது. இப்பிடித்தான் ஒரு ஆளுக்கு இரக்கம் பார்த்து போனதிழமைச் சம்பளம் முழுக்க எனக்கு வெட்டுப்பட்டுப் போச்சுது.’

ஆங்கிலத்தில் அச்சடிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கடித்தை என் முகத்துக்கெதிராக நீட்டிக்காட்டினார் அவர்.

முதல்நாள் மாலைதான் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருந்த என் அம்மாவைப் பார்த்தேன். நான் தன் நூரில்தான் நிற்கிறேன் என்ற பாதுகாப்பு உணர்வில் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. மிகுந்த மனக்கலக்கத்துடன் அவ்விடம் விட்டு நகர்ந்து, வெளிநோயாளர் பிரிவை நோக்கி நடந்தேன். அந்த வெளிநோயாளர் பிரிவிலிருந்த வாங்கில் இருக்கலாமோ விடலாமோ என நான் யோசித்த நேரம், எதேச்சையாக என் கண்கள் யன்னல் வழியே ஒரு இடத்தை நோக்கின. அங்கே அழகான, சுத்தமான பிளாஸ்ரிக் கதிரைகள் சில ஒரு பக்கமாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவை என்ன கதிரைகள்தான் என்று பார்ப்போமே என, அந்த

இடத்தைக் குறித்து நடந்தேன். அது அவசர சிகிச்சைப் பிரிவு நிலையம் என்பது தெரிந்தது. யாரும் வந்து துரத்தும்வரை கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருப்போம் என்ற நினைவில் அதிலொரு கதிரையில் அமர்ந்துகொண்டேன்.

சுதந்திரமாக நடமாட முடியாது என்ற ஒரு காரணத்துக்காகவே அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிகளைத் தவிர்க்கும் நான், எல்லாப் பரிசோதனைகளும் செய்து பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற என் தாயாரின் வேண்டுகோளைப் புறக்கணிக்க முடியாமல், இன்று இங்குவந்து மாட்டிக்கொண்டேன். என்னைக் கேட்டால் தனிமனித சுதந்திரமே உலகில் தலையாயது என்பேன். என்ன யாரும் பாடச் சொன்னால், ‘தனி ஒரு மனிதனுக்கு சுதந்திரம் இல்லை யென்றால் இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்’ என்று தான் கவி பாடுவேன்! இப்போதெல்லாம் நம் சொந்த வீட்டில் நாம் இருப்பதற்கே யார் யாருடையதோ அனுமதியெல்லாம் தேவைப்படுகிறது என்பது, வேறு விஷயம்.

கையில் வைத்திருந்த அன்றைய தினசரியை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். அப்போது அந்த அவசர சிகிச்சைப் பிரிவை நோக்கி தள்ளுவண்டி யொன்று பரபரப்பாகத் தள்ளிவரப்பட்டது. சத்தம் கேட்டு அத்திசை பார்த்தேன். ஒரு இளைஞன் சுயநினைவின்றி அந்தவண்டியில் படுத்திருந்தான்; கூடவே அவன் மனைவியாக இருக்கவேண்டும் – அழுதுகொண்டே வந்தாள். இன்னும் ஒரு இளம் தம்பதியினரும் கூடவே வந்தனர். வண்டியோடு அந்த இளைஞனை சிகிச்சை நிலையத்தினுள் தள்ளிக்கொண்டு கதவை முடிக்கொண்டனர் மருத்துவத்தாதியர்.

அந்த நோயாளியின் மனைவி விக்கிவிக்கி அழுதுகொண்டே, என்னருகில் கதிரையில் வந்து

அமர்ந்தாள். சும்மா யாராவது தங்கள் கஷ்டங்களைச் சொன்னாலே மனம் உருகிப்போய்விடும் நான் அப்பெண் அழுத அழுகையில் கரைந்தே போய் விட்டேன்.

“ ஏன் அழுகிறீங்கள்? ” நானும் கலங்கிப் போய்க் கேட்டேன்.

“ மருந்து குடிச்சிட்டார் ” என்று எனக்குச் சொல்லிவிட்டு விட்ட இடத்திலிருந்து மீண்டும் அழுத் தொடங்கினாள்.

“ சுந்தரி அழவேண்டாம். அழுது இப்ப என்ன எடுக்கப் போறிங்கள்? ” பட்டும் படாமலும் ஆறு தல் சொன்னார்கள் அவளோடு வந்திருந்த அத் தம்பதியினர். இந்தப்பெண்ணின் கணவன் எதற்காகப் போய் நஞ்சைக் குடித்திருப்பான் என்ற பலவிதமான கற்பனைகளில் நானும், அழுதுகொண்டே சுந்தரியும் சில நிமிடங்களைக் கழித்தபின், அந்த அவசர சிகிச்சைப் பிரிவின் கதவு திறக்கப்பட்டது.

“ ஆள் ஆபத்தைத் தாண்டிவிட்டார். வார்ட் டிலை நிற்கவேண்டிவரும் ” என்று எனக்கும் சேர்த்து, நின்ற அனைவருக்கும் தகவல் கொடுத்து விட்டு மீண்டும் கதவை முடிக்கொண்டாள் ஒரு மருத் துவத் தாதிப் பெண்.

“ சரி, தம்பிக்கு ஆபத்து இல்லையாம். இனிக் கவலைப்பட ஒண்டுமில்லை. பயப்பிடாமல் இருங்கோ. நான் போய்ப் பிள்ளைகளை பள்ளிக்கு அனுப்பி இவரையும் வேலைக்கு அனுப்பிப்போட்டு, மத்தியானம் சாப்பாடு கொண்டு வாறன் ” என்று தம்பி மனைவிக்கு ஆறுதல் சொல்லி விடைபெற முயற்சி செய்தனர், அந்தக் கணவனும் மனைவியும்.

“ எனக்குப் பயமாக இருக்குது மச்சாள், என்னைத்தனியவிட்டுப் போகாதையுங்கோ ” என்று மேலும் கலங்கி அழுதாள் சுந்தரி.

“இங்சை பாருங்கோ இவ இருக்கிறாதுணைக்கு, ஒரு பயமுமில்லை.” நான் எதற்கு அங்கே இருக்கிறேன் என்றதொரு கேள்விகூடக் கேட்காமல் என்னைச் சுந்தரிக்குத் துணையாக்கிவிட்டு விரைந்து ஒடி மறைந்தார்கள் அவர்கள்.

போனால் போகிறது. யாரோ ஒரு பெண்தான் என்றாலும், சற்றே ஆறுகலாகப் பேசி வைப்போமே என்று, “ஏன் அவர் மருந்து குடிச்சவர்?” என்று கேட்டேன் சுந்தரியிடம். மனதுக்குள், ஏதாவது திடீர்த் திருப்பங்களுடன்கூடிய நல்ல கதை ஒன்று வராதா என்ற நப்பாசை எனக்கு.

“என் னோடை சண்டை பிடிச்சுக்கொண்டு குடிச்சிட்டார்” என்று தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே சொன்ன சுந்தரியை, ஒரு தடவை மேலிருந்து கீழாகப் பார்த்து நோட்டம் விட்டேன். இனி மெலிவதற்கே இடமில்லை என்றளவுக்கு எலும் பும் தோலுமாக, கண்களில் நிறைந்த அப்பாவித் தனத்துடன். அவளைப்பார்த்தால் யாருக்கும் சண்டை பிடிக்கும் எண்ணமே வராது. ஒருவேளை, தான் ‘ஆண்பிள்ளை’ என்பதை நிலைநாட்ட அநியாயத் துக்கு சண்டை பிடிக்கத்தொடங்கி இப்படி வந்து முடிந்திருக்குமோ என, மனதுக்குள் யோசித்தேன். அதை உணர்ந்தோ என்னவோ, “அவர் நல்லவர். குடிச்சால் மட்டும் ஒரு சத்ததுக்கும் உதவார். ஆரும் தூண்டிவிட என்னைப்போட்டு அடிப்பார். ராத்திரி யும் தேவையில்லாமல் எனக்கு அடிச்சுப்போட்டு இப்பிடியும் செய்து போட்டார்” என்று, விக்கலும் கக்கலுமாக சொல்லி நிறுத்தினாள் சுந்தரி.

“குடி குடியைக் கெடுக்கும்” என்று, மிகப் பெரிய தத்துவம் ஒன்றை நானே கண்டுபிடித்தது போல மெதுவாகச் சொன்னேன் வாய்க்குள்ளாக.

“‘ஜயයෝ, இனிப் பொலிஸ்காரர் என்னை விசாரிக்கப் போயினமே. நான் என்னத்தைச் சொல்லப் போறனோ?’” - என் கையைப் பற்றிக் கொண்டு மீண்டும் அழுத்தொடங்கிவிட்டாள் சுந்தரி. பொலிஸ் என்று இங்கே இன்னும் யாராவது உலவு கிறார்களா என்ன என் என் மனதுள் வியந்து கொண்டே, “‘பொலீசோ!’” என்றேன்.

“‘ஓமோம், இந்தப் பெரியாஸ்பத்திரியிலை பொலீஸ் இருக்குதெண்டு மச்சாள் சொன்னாவ. கட்டாயம் என்னை விசாரிப்பினம் எண்டும்சொன்னாவ.’’ என் கையை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டே நடுநடுங்கினாள் அவள்.

தலைமேல் இடிஇடித்து, தடியால் அடி அடித்து, ஏற்றா இறங்கடா, ஹான்ட்ஸ் அப் பண்ணடா என்று எத்தனையோ சோதனைகளை எதிர்கொண்டு, பல கோர மரணங்களையும் சகித்துக்கொண்டு இன்னும் ‘வாழ்ந்து’ கொண்டிருக்கும் நம் மத்தியில், ஒரு உள்ளுர்ப் பொலிஸ்காரரின் விசாரிப்புக்காக அஞ்சும் அவளது அந்த அப்பாவித்தனத்தை மனதுக்குள் ரசித்துக்கொண்டே, “இஞ்சை பாருங்கோ சுந்தரி, நீங்கள் அழுதோ பயந்தோ பிரயோசனம் இல்லை. துணிவாக இருங்கோ. அவையள் உங்களை விசாரிக்க வந்தால், அவர் குடிவெறியிலை என்ன செய்யிறனென்டு தெரியாமல், தோட்டத்திற்கு அடிக்கவைச்சிருந்த மருந்தை எடுத்துக் குடிச்சிட்டார் எண்டு ஒரே கதையாகச் சொல்லிப் போடுங்கோ’’ என்று, மிகவும் பொறுப்புடன் ஆலோசனை சொன்னேன் நான்.

“‘ஓம் அதுதான் சரி. அப்பிடித்தான் சொல்ல வேணும். நாங்கள் தோட்டம் தான் செய்யிறனாங்கள் எண்டு உங்களுக்கு எப்பிடித் தெரியும்?’’ மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் சுந்தரி.

“தோட்டம் செய்யிறவையிடம்தான் இந்தத் தமரோன்....”

“ஓம், அதுதான் குடிச்சவர்.....அதுதான்”குடிச்சவர்” என்று தலையை ஆட்டி ஆழோதித்தாள் சுந்தரி.

இப்போது என்னை மிகுந்த மரியாதையுடன் பார்த்தபடியே, “உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியுது. நீங்கள் எனக்கொரு சகோதரி போலை அவரை வாட்டுக்கு கொண்டுபோன பிறகு அவருக்கும் கொஞ்சம் புத்தி சொல்லுவீங்களே?” என்று கெஞ்சலாய்க் கேட்டாள் சுந்தரி. அவள் என்னைச் சகோதரி போல என்று சொன்னது என் நெஞ்சைத் தொட்டாலும், இப்படிச் சொல்லியே என் காலை வாரி விட்டுப்போன சில பேரின் பொய்முகங்கள் ஞாபகத்தில் வந்து போயின.இந்தச் சிலநாள் ஆஸ்பத்திரி வாழ்வில் என் காலை வாருவதற்கெல்லாம் இவருக்கு எங்கே சந்தர்ப்பம் கிடைக்கப்போகிறது என்ற தைரியத்தில், சுந்தரியின் கணவனுக்கு சில அறிவுரைகள் சொல்வது பற்றி ஆலோசித்தேன்.

அப்போது அந்த அவசர சிகிச்சைப் பிரிவு நிலையக் கதவு திறந்தது. அதே தள்ளுவண்டியில் வைத்து சுந்தரியின் கணவன் வெளியே கொண்டுவரப்பட்டான். அப்போது அவனது கண்கள் திறந்து தெளிந்திருந்தான். ஓங்கி அடித்தாலும் ஏங்கி அழச் சீவன் இல்லாதிருந்தான். அவன் முகம் மட்டும், எத்தனையோ நாள் தாடியால் முடப்பட்டிருந்தது.யாரை நம்பினாலும் இந்தத் தாடி வளர்ப்பவர்களை ஒரு நாளும் நம்பக்கூடாது. எதற்காகவோ பயந்து முகம் மறைக்கும் கோழைகள் என்று நினைக்கிறேன். வண்டியில் படுத்திருந்த சுந்தரியின் கணவன் தலையைத்தூக்கி தன் மனைவியைப் பார்த்தான். அண்ணலும் நோக்க - அவரும் நோக்க, இருவரது

பார்வைகளும் சந்தித்துக்கொண்டன. அந்தணர்ச்சி கரமான சந்திப்பை எழுத்தில் வர்ணிப்பதற்கு சொற்பஞ்சம் எனக்கு இப்போது.

மறுபிறவி எடுத்துவிட்ட தன் கணவனைப் பின் தொடர்ந்த சுந்தரியோடு, நானும் சேர்ந்து நடந்தேன். இவர்களுடன் போயாவது என் அம்மா இருக்கும் 16 B வார்ட்டுக்குள் நுழைந்துவிடும் கள்ள எண்ணம் என் மனதுள் இருந்ததுதான் முக்கிய காரணம். அதனால்தான் சுந்தரியின் கணவன் வார்ட் கட்டிலுக்கு மாற்றப்படும் நேரம், நீங்கள் இவவுக்கு என்னமுறை என்று ஒரு தாதி கேட்ட போது, “சகோதரி” என்று கூசாமல் பொய் சொன்னேன். இப்போது என்னைக் குறித்துக் கேள்விக் குறியுடன் தன் மனைவி முகத்தைப்பார்த்தான் அவன்.

“இவதான் எனக்குத்துணையாக இவ்வளவு நேரமும் ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவ. மச்சாளவை வீட்டுக்குப் போட்டினம்.”

நான் தனக்காகவே ஆஸ்பத்திரியில் வந்து நிற்பது போன்ற நம்பிக்கையுடன் என்னை அறிமுகம் செய்தாள் சுந்தரி. அத்தோடு, “இனிமேல் குடிச் சாலும் வெறிச்சாலும் மருந்து மட்டும் குடிக்க மாட்டன் என்று, இவவுக்கு முன்னாலை சத்தியம் பண்ணித் தாங்கோ எனக்கு” என்று அழுதாள் அவள்.

நானும் இதுவே தகுந்த தருணம் என்று, “தற்கொலைதான் உங்கடபிரச்சினைகளுக்கு முடிவு என்று இனி ஒருநாளும் நீங்கள் நினைக்கக் கூடாது. பிரச்சினைகளுக்கு முகம்கொடுக்கப் பயந்து ஒரு கோழையாகச் சாவதிலும் பார்க்க, அதையெல்லாம் சரிப் பண்ணி வென்று வீரனாக வாழ்வதுதான் புத்தி சாலித்தனம்” என, மரணத்தின் விளிம்பில் நின்று மீண்டிருக்கிறான் என்ற ஒரு காரணத்துக்காகவே, அந்த யாரோ ஒருவனுக்கு ஏதோ என்னால் ஆன-

தைச் சொல்லி வைத்தேன். என்ன நினைத்தானோ அவன் கண்களிலும் கண்ணீர் இப்போது. நான் சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டவன் போல மெல்லத் தலையசைத்தான். என் மனம் முழுக்க என் தாயின் நினைவே நிறைந்திருந்ததால் மெல்ல அந்தத் தற் காலிக நண்பர்களை விட்டுக் கழன்றுகொண்டேன். குறுக்கு வழியில் என் அம்மா இருக்கும் இடம் நோக்கி நடையைக் கட்டினேன். அப்போது, இந்தத் தற்கொலை முயற்சிக்காரணக் கண்டுவிட்டதால், சில ஆண்டுகளின் முன்னே என் தோழி ஒருத்தியின் வாழ்வில் நடந்துவிட்ட சம்பவம் ஒன்று என் நினைவுக்கு வந்தது.

அவள் லக்ஷ்மி. கொஞ்சம் அதிகப் பிரசங்கி தான். ஆனாலும் நல்லவள். அவள் கணவன் வெளியூரில் வேலையாகி இருந்தான். இவள் மட்டும் ஊரில். ஏதோ காரணத்தால் அவள்மீது பொறாமை கொண்ட சில வேண்டாதவர்கள் ஒரு ‘கைக்கூலி’யைக் கண்டுபிடித்தனர். அவனுக்கு நிறையப் பணம்கொடுத்து அவனை விலைக்கு வாங்கி, அவன்மூலம் லக்ஷ்மியின் நல்லபெயருக்கு களங்கம் கற்பிக்க நினைத்தனர். அதன்மூலம் அவள் குடும்பத்தில் பூகம்பம் ஒன்றை வெடிக்க வைப்பது அவர்கள் திட்டமாக இருந்தது. அதன் படி அந்தக் ‘கைக்கூலி’யும் இடது கையால் கடிதங்கள் எழுதி லக்ஷ்மி தனக்கு அனுப்பியதாக, ஊரெல் லாம் கதை பரப்பிவிட்டான். இவள் என்ன செய்வ தென்றறியாமல் திகைத்து நின்றாள். தன் கணவனை உடன் ஊர் வரும்படி அழைத்தாள். அவனும் வந்து சேர்ந்தான்.

“ என் மனைவி எழுதுவதில் கை தோர்ந்தவள் தான். எங்கே கடிதங்களைக் காட்டு பார்ப்போம்” என்றான். “அதையெல்லாம் காட்டினால் பிரச்சி

கணகள் வரும்” என்று தன் எஜமானர்களின் உத் தரவுப்படி, அவர்களும் கூட இருந்த தைரியத்தில் பக்குவமாகச் சொன்னான் அந்த நன்றியுள்ளவன். ஊர் முழுக்க அவன் வதந்தி பரப்பியது நியாயமாம்; அதை நிருபிப்பது மட்டும் சரியானதல்லவாம்! ஊர் உலகத்தை நன்கு படித்து வைத்திருந்த ஸ்கஷ்மியின் கணவனுக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது.

ஆனால் இவனுக்குத்தான் ஒரு விஷயம் விளங்கவேயில்லை. “ஏன் நான் இடது கையால் கடிதம் எழுதினேன் என்று சொன்னார்கள்?” எனத் தன் கணவனைத் துளைத்தெடுத்தாள்.

“பரப்பிவிட்ட வதந்திமூலம் உம்மைப்பற்றிய ஊராரின் விமர்சனங்களுக்கு அவமானப்பட்டுப் போய்த் தற்கொலை செய்துகொள்ளுவீர் என எதிர் பார்த்தவை.” - ஸ்கஷ்மியின் கணவன் அவனுக்கு விளக்கினான்.

இவனுக்கு விளங்கியது - தான் இல்லாமல் போனபின்னால் இடதுகைக் கடிதங்கள் என்று எதைக்காட்டினாலும், தன்னைச் சார்ந்தவர்கள் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவே வேண்டும் என்பது. உப்புப்பெறாத விஷயத்துக்குப் போய் தான் தற்கொலைதான் செய்துகொள்வேன் என்று நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்த்த அந்தக்கயவுரின் செயலை நினைத்தால், இன்றும் சிரிப்பாள் ஸ்கஷ்மி.

நேரம் காலை ஒன்பதைத் தாண்டிவிட்டிருந்தது. இப்போதுதான் பிரதான வைத்தியரும், அவரது உதவியாளரும், ‘வார்ட் ரவுண்ட்’ செய்துகொண்டிருந்தனர் அவர்கள் என் தாயருகே வந்து பரிசோதனை செய்தபோது, “டோக்ரர் எனக்கொரு பாஸ் வேணும், அம்மாவோடை நிற்க” என்று மெதுவாக என் வேண்டுகோளை விடுத்தேன்.

“பாஸ் தேவையில்லை, நீங்கள் தாராளமாக நிற்கலாம்” என மிகப்பெருந்தன்மையுடன் சொல்லிவிட்டு அவ்விடம் விட்டகள்றார் அவர்.

“வெளி ஆக்கள் யாரும் உள்ளூக்கு நிக்கிறீங்களோ?” - மந்தை விரட்டும் நினைப்போடு மீண்டும் அந்தப் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் என்னருகில் வந்தபோது, நான் அசையவேயில்லை! “மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உனதோ?” என்பது போல, ஒரு பார்வை மட்டும் பார்த்தேன்! *

10.11.1989

புப்பாட்ட மாற்றும் பதிலிப்பு
பிரபுப்பொருத்துவது கடநேர்வாடு வெளியேற்றப்பது
கடநேர்வாடு வெளியேற்றப்பது - கடநேர்வாடுப்
ஷ்வாஸம் - வீது - மூதிச்சாக்கடநேர்வாடுமிகுஞ்சு
நீங்கள் நினைப்பது ஏதாக இருந்திருக்கிறது வீதுமிகுஞ்சு
நீங்கள்தேவை கடநேர்வாடு பதிலிப்பாலி கடநேர்வாடுக்களை
நிறுத்தி எழுங்கி சூரியரிசைக்கிறீர்கள் கடநேர்வாடு
நிறுத்தி கூறுவது வீது முறையிலோ கடநேர்வாடுகளை
நிறுத்தி சூரியரிசைக்கிறீர்கள் கடநேர்வாடுகளை
நிறுத்தி சூரியரிசைக்கிறீர்கள் கடநேர்வாடுகளை
நிறுத்தி சூரியரிசைக்கிறீர்கள் கடநேர்வாடுகளை
நிறுத்தி சூரியரிசைக்கிறீர்கள் கடநேர்வாடுகளை

பிறந்தது’ என்று, வதனியின் தாய் இருந்த காலத் தில் அடிக்கடி சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக்கொள் வதுண்டு. ஒருவேளை தாயின் வயிற்றுள் உதித்து தான் பிறந்து வந்த இடுக்கண் காரணமாகவோ, அல்லது இந்தப் பொல்லாத பூமியில் தான் இனிப் படப்போகும் இடுக்கண்ணுக்கான ‘அட்வான்ஸ்’ சிரிப்பாகவோ, அவள் அன்று சிரித்திருக்கக்கூடும். எதுவாயினும் வதனி என்றும் சிரித்தாள்; எதற்கும் சிரித்தாள். அவள் மென்மையான இதயத்தில் இருந்தும் பூவாய் மலர்ந்தது சிரிப்பு. சிரிப்புத்தான் அவள் உயிர்முச்சானது. அதுவேதான் அவள் ஆத்ம சங்கீதமுமானது.

இப்போது வதனி வளர்ந்துவிட்டாள். வெளி வாரிப் பட்டப்படிப்பை முடித்துக்கொண்டு நல்ல தொரு வேலைக்காகக் காத்திருக்கிறாள் வீட்டில் இவள் தந்தையும் இவனும் மட்டுமே. ஒரேஒரு அண்ணன் வெளிநாட்டில் அகதியாக அலைகிறான். “இனிமேல் இஞ்சை இருக்கவே மாட்டேன்” என்று, இந்தியன் வந்து உள்ளுமைந்து தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கியபோதே, இராணுவக் கெடு பிடிகளுக்கு அஞ்சி முதலில் கொழும்புக்குப்போனான். அப்படியே ஜேர்மனி போய்விட்டான். பிறக்கக் கூடாத நேரத்தில் பிறந்து, அதனால் வளரக்கூடாத சமயத்தில் வளர்ந்து நிற்பது ஒன்றும் வதனி செய்த குற்றமில்லை.

அடுப்படியில் வேலையாக இருந்தாள் வதனி. கைகள் பரபரவென்று காரியம் பார்க்க வாய் மட்டும் ஏதோ பாடலை இசைத்தபடி இருந்தது. அந்த நேரம் பார்த்து - ஊரெங்கும் நாய்கள் குரைக்கத் தொடங்கின. இவள் பாட்டு சட்டென்று அடங்கியது. யன்னல்வழியே பின்வளவைப் பார்த்தாள். சரிதான்! அவர்கள்தான் - வழக்கம்போல வரிசையாக வந்து

கொண்டிருந்தார்கள். அதுவும் எப்படி? திரும்பும் திச்தியும் அறிவித்துவிட்டபின், இனி வரமாட்டார்களாக்கும் என்ற நம்பிக்கையில், நேற்றுத்தான்கட்டிலிட்டிருந்த கிடூகுவேலியை, இன்று மீண்டும் பிரித்துக்கொண்டு யாரோ வெற்றிலை, வைத்து அழைத்தாற்போல, வீறுநடை போட்டு வந்துகொண்டிருந்தனர்.

நிம்மதியாகப் படுத்திருந்து அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்த வதனிவீட்டுப் பசுமாடு பயந்துபோய், எழுந்து நின்று கத்தத் தொடங்கியது. அதுசரி! இந்த நாய்களுக்கும் மாடுகளுக்கும் அந்நியர்கள் மிகவும் ஆபத்தானவர்கள் என்று யார்தான் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பார்களோ? வீட்டின் திறந்து கிடந்த வெளிவாசல் கதவை மெல்ல அழுத்திப் பூட்டினாள் வதனி. இல்லையென்றால் திறந்த வீட்டில் ஏதோ நுழைந்த கதையாகவல்லோ போய் விடும். எந்த யன்னல் வழியே பார்த்தாலும் தன்னைத் தெரியாத விதத்தில், வழக்கம் போல அந்த ஒடைப்பக்கத்துச் சுவர் ஓரமாகப் போய் நின்று கொண்டாள். அவள் இதயத்தின் சாதாரண ‘டப், டப்’ ஒசை இப்போது, ‘டம், டம்’ என்றாகி எகிறிக் குதித்து துடிக்கத் தொடங்கியது. தன்னைத் தன்னந்தனியே விட்டுவிட்டு எங்கோ போய்விட்ட தன் வயதான தகப்பனை, காரணமில்லாமல் மனதுக்குள் கடிந்துகொண்டாள். எத்தனை நாள்தான் அவரும் அங்கே இங்கே போகாமல் இவளுக்குக் காவலாக நிற்க முடியும்? அல்லது அவர் காவல் இவளைக் காத்துத்தான் விடுமா என்ன?

இரண்டு வருடங்கள் இருக்குமோ? அதற்கும் கூடவே இருக்கும். இத்தனை நாட்களாக ஒடித் திரிந்து எந்தக் கோட்டையைத்தான் பிடிக்க முடிந்தது இவர்களால்! வதனி ஒன்றும் பயந்த கோழையில்லைத்

தான். ஆனாலும் இவள் கேள்விப்பட்டிருந்த பல்வேறு விதமான பயங்கரக் கதைகள்தான், பெண் என்ற மட்டில் தற்சமயம் இவளையும் கொஞ்சம் பலவீனப்படுத்திவிட்டிருந்தன. கேள்விப்பட்டிருந்த தென்ன? இரண்டு மாதம் முன்னால்தான் கண் சூடாகப் பார்த்தாளே! வதனி வீட்டுக்கு எதிர்வீடு தான் கனகசபை வீடு. அங்கே மூன்று பெண் பிள்ளைகள். 87இன் ஒக்ரோபர் மாதக் கொடூரங் களினால் உயிரை இழந்துபோய்விட்ட பாலனின் இளம் விதவை மனைவியும், அவள் இளைய சகோ தரிகள் இருவரும். அன்றாடம் சீவியம் கொண்டு போவதே அவர்களுக்கு, ‘கிண்ணஸ்’ சாதனைப் புத்தகத்துக்குரிய விஷயமாக இருந்தது.

தெருக்கரையானபடியால் “அமைதி காக்க” வந்த அவர்களுக்கு, நித்தமும் அங்கு சென்று ‘விசாரணை’ செய்வது சுலபமாகவே இருந்தது. ஒருநாள் எல்லாம் விசாரித்து முடிவில் “ரூடே நெநற் நென் (தன்னைத் தட்டிக்காட்டி) கம், டோன்ற் ஷவுட்” என்று ‘அழகான’ ஆங்கிலத்தில் ஒருவனும், ஏதோ சைகைகளினால் இன்னொருவனும் இவர்களுக்குத் தெரிவித்துச் சென்றிருக்கிறார்கள், உண்மையில் கனகசபை வீட்டினருக்கு அவர்களின் ஆங்கிலம் மட்டுமல்ல, சைகைகளும்கூட விளங்கி யிருக்கவில்லை. ஆனால் அன்றிரவு சரியாக ஒன்பது மணிக்கு இரண்டு பேர் சீருடை சகிதமாக வந்து, இவர்களின் வீட்டுத் தகரப்படலையைத் திறந்த போதுதான், இடிவிழுந்தது போல நிலைகுலைந்து போய் அனைவரும் குழறத் தொடங்கினர்.

“ஜயோ வந்திட்டாங்கள், ஜயோ வந்திட்டாங்கள்” என்னும் அவர்களின் ஒலம் அந்த ஊரையே ஒரு கலக்குக்கலக்கியது சுற்றியிருந்த வீடுகளில் இருந்தெல்லாம் பட் பட்டென்று வெளிச்சம் எரிந்த

போது, அந்த ஆசாமிகள் இருவரும் எங்கோ காணாமல் போய்விட்டிருந்தனர். கதவுகள் இல்லாத வீட்டில் குடியிருக்கும் கனகசுபை, அடுத்த நாளே தன் பெண்பிள்ளைகளை இரவுநேரப் பாதுகாப்புக் கருதி, எங்கோ கதவுள்ள வீடாகப் பார்த்து அனுப்பிவைத்துவிட்டார்.

வதனிக்கு இதுபற்றிய விபரம் புரிந்தபோது இப்படியும் ஒன்றுண்டோ என வயிற்றைக் கலக்கியது. இத்தனைக்கும் இவளின் அபிமான இந்திய எழுத்தாளரான ஜெயகாந்தன், தமிழ்நாட்டில் சென்னைக் கடற்கரையில் நடந்த பொதுக்கூட்டம் ஒன்றில் இப்படிப் பேசியிருந்தாராம் - “எங்கள் வீரர்கள் அங்கே தமிழ்ப்பெண்களிடம் தவறாக நடக்கிறார்களாம். நான் இதை ஒருநாளும் நம்பமாட்டேன்” என்று. ‘சோ’ என்னும் ராமசாமிகூடப் பேசினாராம், “காதில் பூ வைத்திருப்பவனிடம் போய்ச் சொல்லுங்கள் இதை. ஒரு குழந்தைகூட நம்பாது” என்று. யாரும் நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும், இங்கே நடப்பவை நடந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன.

வதனியின் வீட்டில் இருந்து நாலுவீடுகள் தள்ளினியிருக்கும் ஒரு வீட்டில் யாரோ புதிதாகக் குடிவந்திருந்தனர். அந்த வீட்டுப்பெண் கிணற்றியில் குளித்துக்கொண்டிருந்த நேரம் இந்த ‘அழையாவிருந்தாளிகள்’ திடீரென நுழைந்துவிட்டனர். மற்றவர்கள் எல்லோரும் ‘தேடுதல்’ நடத்திக்கொண்டு புறப்பட்டபின்னால் ஒருவன் மட்டும் பின்தங்கிநின்றுவிட்டான். குளித்துக்கொண்டிருந்த பெண்ணின் கண்ணத்தில் கிள்ளி என்னவோ சொன்னானாம். அந்தப்பெண்ணுக்கு அவன் கதைகள் விளங்காதது போக, ஆயுதத்தை மிக அண்மையில் கண்டுவிட்ட அதிர்ச்சியிலும், அவனது அந்த ஊத்தை நெடியில் திணறிப்போயும் அதிர்ந்துபோய் நின்றுவிட்டாள்.

அந்த நேரம் பார்த்து அவள் கணவன், வீடு திரும்பவே, “அண்ணி தனிய, நான் காவல்” என்று மிக்க கம்பீரமாகச் சொல்லிக்கொண்டே, அந்த இடம் விட்டு நழுவினானாம். இதையெல்லாம் அந்தப்பெண் தன்வாயால் சொல்லியே கேட்ட போது, வதனிக்குச் சிரிக்கவேண்டும் போலத்தான் இருந்தது . . . !

அதுபோக, வதனியின் ஊர்க்கோயிலில் தொண்டு துரவு செய்யும் முருகனின் மகனுக்கு நடந்ததை யாரும் மன்னிப்பதற்கில்லை. முருகன் தன் ஒரே மகனுக்கு மிக அன்மையில்தான் ‘சடங்கு’ செய்திருந்தான்; அதுவும் லேசான விழாவாக அல்ல. தன் சக்திக்கு மீறி கடன் பட்டுச் செலவு செய்து, எல் லோரும் செய்கிறார்களே என்று பூசை செய்யும் பிராமணனைக்கொண்டு மகனுக்கு துடக்கும் கழிப் பித்து, மணவறையில் இருத்தி வீடியோ படம் பிடித்து மிகச்சிறப்பாகவே எல்லாம் நடத்தியிருந்தான். முருகன் வீட்டார் இதுவரையும் ரீ.வி. பெட்டியைக் கண்ணால்கூடக் கண்டதில்லை என்பது வேறுகதை. முருகன் ஏதோ அலுவலாக இவள் வீட்டுக்கு வந்திரந்தபோது, முகம் முழுக்க சந்தோஷம் பரவ தன்மகளின் சடங்குபற்றி விபரித்திருந்தான்.

“அவள் பிள்ளை என்னைப்போலைக் கொஞ்சம் கறுப்புத்தான் ஆனாலும் ஸ்த்ரைமாயிருக்கிறாள். நான் எப்பவும் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டு, என்றை பிள்ளைக்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்டவேணும்; அவள் கன்னி கழிய நீதான் உதவி செய்யவேணும் என்டுதான் கேட்கிறனான் பிள்ளை” என்று முருகன் வதனிக்குச் சொன்னது, இன்று போலவே அவள் காதில் ஒலிக்கிறது. ஆனால், நடந்தது என்ன?

ஓருநாள் திடுதிப்பென்று முருகனின் வீடு சுற்றி வளைக்கப்பட்டது. கோயிலுக்குள் ஆயுதங்கள்

இருப்பதாக தமக்கு ‘‘தகவல்’’ வந்ததாம்! அதனால் முருகனின் வீட்டையும் சோதனை போட வேண்டும் என்றார்கள். முருகன் குடும்பத்தை வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றி, ஒரு மரத்தடியில் உட்கார வைத்தனர். அவன் மகளை மட்டும் அடையாள அட்டை களை எடுத்துத்தரும்படி வீட்டுக்குள் சூட்டிச் சென்றனர். சூடவே மகளுடன் போக எழுந்த முருகனையும் மனைவியையும், துப்பாக்கி முனையில் இருத்தி வைத்தனர். பட்டப்பகலில் வீட்டுக்குள்ளிருந்து தம் மகளின் மரண ஒலம் கேட்டும், ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் பெற்றவர்கள். எல்லாம் முடிந்து போய்விட்டது. காட்டுப் பூனைகளால் பிறாண்டப் பட்டவள் போல முகம், உடலெங்கும் காயங்களுடன் தன் ஒரே மகளைக்காண முருகன் என்ன தவம் செய்தானோ! இவனின் வேண்டுதலைக் கடவுள் பிழையாக விளங்கிக்கொண்டார் போலும்! இந்தியத் தேசபிதா மகாத்மா காந்தி இன்றிருந்து, இதையெல்லாம் கேள்விப்பட்டால், தன்னைத்தானே சுட்டுக்கொண்டு தற்கொலை பண்ணியிருப்பாரோ?

மணியத்தின் கடைசி மகளுக்கு எண்ணிப் பத்தே வயதுதான். இன்னும் பால் மணம் மாறாச் சிறுமி அவள். தன் வீட்டின் வாசலில் மணலில் இருந்து மண்சோறு சமைத்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். எதிர்வீட்டு மதில்மேல் தலைமட்டும் தெரிய ஒரு ‘மாமா’ நின்று தன்னை அவதானிப்பதை, அவள் அறியவேயில்லை. எதிர்வீட்டிலும் அடிக்கடி சென்று விளையாடி வரும் பழக்கமுள்ளவள்தான். ஆயினும் அன்று எதிர்வீட்டார் யாருமே வீட்டிலே இல்லை. அங்கிருந்து ‘‘பேட்டி’’ என்றொரு குரல் யிக மென்மையாக இவளை அழைத்தது. அது இவளுக்கு ‘‘பேபி’’ என்று விளங்கியிருக்கிறது. நிமிர்ந்து பார்த்தவள் கண்ணில் கைநிறைந்த இனிப்புக்களுடன்

ஒரு மாமாவின் சிரித்த முகம் மட்டும் தெரியவே ‘புது மாமாவாக்கும்’ என்று நினைத்தவாறு எதிர் வீட்டை நோக்கி ஓடினாள். பின்னால் அவள் அழுது கொண்டே தன் வீடு திரும்பியபோது, கிழிந்து தொங்கிய சட்டையோடு சில ரத்தக்காயங்களையும் பரிசாகப் பெற்றிருந்தாள்.

வசந்தி ரீச்சரை அறியாதவர்களே இல்லை எனலாம்; அவ்வளவு பிரபலம். நிறைய வயதாகியும் இன்னும் செல்விதான். திருமதியாவதை அவர் விரும்பாததாலேயே தவிர்த்துவிட்டார் என்றுதான் பேசிக் கொண்டார்கள். அப்படிப்பட்ட ரீச்சரின் முக்கில் ஒரு பகுதியை ஒருநாள் காலையில் பார்த்தால் காணவில்லை. உண்மை எதுவாயினும் ‘காம்ப்’ பக்கத்திலேயே அவவின் வீடு இருப்பதால், ரீச்சர் சொன்ன ‘இரவு கள்ளன் வந்து காப்புப் பறிக்க முயன்ற கதையை’ ஊரில் யாருமே நம்பவில்லை!

வதனி இன்னும் சுவரேரோடு சுவராகவே ஒட்டிக்கொண்டு நின்றிருந்தாள். தன்னை யாரும் பார்த்துவிட்டாலும், தான் யாரையும் பார்த்துவிடக் கூடாது என்பவள்போல் கண்களை இறுக முடியிருந்தாள். அப்பா வந்ததும் சொல்லிவிட வேண்டும், இப்போதைக்கு என்னைத் தனியே விட்டு எங்கேயும் போகக்கூடாது என்று. இதே நிலையும் நீடித்து, இன்னும் கதைகளும் கேள்விப்பட்டால், தான் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பாதிக்கப்பட்டு நிரந்தர நோயாளியாகிவிடலாம் என்று மிகவும் அஞ்சினாள்.

“வீட்டில் யாருமே இல்லையா?”

அவர்களில் தமிழ்க்குரல் ஒன்று அதட்டலாகக் கேட்டது. வதனி இப்போது முச்சு விடவும் மறந்தாள். ஏதோ கதம்ப மொழிகளில் பலமாகப்

பேசிச் சிரித்துக்கொண்டே, முன் படலையைத் திறந்து ஒவ்வொருவராக வெளியேறுவதை இவள் உணர்ந்தாள். இவள் வீட்டு நாய் மட்டும் நன்றி யில்லாத சில மனிதர்களைப் போல, அவர்களுக்கும் வாலாட்டி மகிழ்ச்சி தெரிவித்து வழியனுப்பி வைத்தது. ஆனாலும் இன்னும் சில நிமிட நேரங்களுக்கு, தான் நின்ற நிலையிலிருந்தும் வதனி அசையவே மாட்டாள். ஏதோ ஒரு யன்னல் அருகில், உள்ளே பார்த்தபடி, பூனை போல ஒரு வன் பதுங்கி நிற்பான் என்பது அவளுக்கு நன்றாகவே தெரியும்!

இப்போதும் தன் நிலைகண்டு வதனி தானே சிரிக்கத்தான் நினைத்தாள்; அவளால் முடிய வில்லை. அவள் கண்களில் இருந்தும் கண்ணீர் ணாற்றாகப் பெருக்கெடுத்தது. நன்றாகத்தான் சொல்லிவைத்தார், “இடுக்கண் வருங்கால் நகுக்” என்று வள்ளுவர். அவர் காலத்தில் இப்படிப்பட்ட இடுக்கண்கள் இருந்திருந்தால் அப்படிச் சொல்லி யிருப்பாரா என்ன?

திங்க
6. 4. 1990

சுயாட்டை பூப் ரூபு பி திருக்காகலிக்குத்திலி கூபிபு
 ரியாநி குடவரையிலிருமலி அரைதலூரஸமிழ்ரி குர்விலி
 இரண்டு முட்டை ஸ்ரீ டிப்போ ஸ்ரீதூ ராமகிர்வை கூ
 சுநூலர்மூல ஸைப்பி காங்கூரிரிவை காலி காங்கூ
 ரிப்புருப்பிலை குக்கிரிக்கிலி கிள்குகிவ குப்பாகாகி முது
 முறை பரிசிலி கூசிலூர்க்கு மாஹாங்கு குக்குக்கை
 நிலைம் சுதூர்துளிபியைக்கி குஞ்சிலி ராகு குத்துக்கை
 ரூப காங்கூய கூட கூவிசு - ராப்பாய மியைக்கை
 கூட கூப்பி ராபை றப்புக்கர்மப காவிர்க்கு குத்தி
 ரூபம் குப்பாங்கு கூபாப்புடி கெங்குப
 ! முதினிலி

ஒரு பூந்தென்றல் புயலாகிறது!

சிவாகால வாக்குமூல காங்கூக் காங்கூ வைக்கிலை
 காங்கூகாங்க்கு காங்கூ கூக்குக்கைக்குப்பு கூப்புக்குக்கூ
 க்கூக்குக்கூக்குக்கூக்குக்கூக்குக்கூக்குக்கூக்குக்கூக்கு
 குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்கு
 குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்குக்கு
பூப்போல் நிலவு.
 மாதத்தில் சில நாட்கள்
 மட்டுமே இந்த இயற்கை
 ஒளியிலே குளிக்க முடிகி
 றது. மற்றும்பொழுதெல்
 லாம் தேங்காயெண்ணென்ய
 யும், வேப்பெண்ணென்யும்
 விட்டெரிக்கும் குத்துவிளக்
 கின் வெளிச்சம்தான்.
 வாணிக்கு அதில் வாசிப்
 பதோ எழுதுவதோ மிக
 வும் அலுப்பான விஷயம்
 தான். இப்போதெல்லாம்
 இரவு நேரங்களில் வெறுமே
 இருந்து சிந்திக்கமட்டுமே
 முடிகிறது. இந்த நிலவைக்

கண்டுவிட்டால்மட்டும் அவள் மனம் ஏனோ பொங்கி வழிகிறது. குண்டுமாரி பொழிந்து மின்சார நிலையத்தை அழிக்கலாம் - இந்த நிலவை அழித்துவிட முடியுமோ?

அந்த நிலவையே வானில் பார்த்தவாறு இருந்தாள் வாணி. அந்த மோன லயிப்பில் தன் அம்மா அருகில் வந்து நின்றதைக்கூட உணர முடியவில்லை அவளால். “வாணி!” தாயின் மென்மையான அழைப்பொலியே அவளிடம் சிறு அதிர்வை உண்டாக்கியது. ஆயினும், மிக இயல்பாய் சிரித்துக் கொண்டே எழுந்தவள், தான் இருந்த பிரம்புக்கதி ரையில் தாயை இருக்கவிட்டு கீழே தரையில் மணவில் அமர்ந்துகொண்டாள். சிறு மௌன இடைவேளையின் பின் அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

அதில் தன்னுடன் எதுபற்றியோ பேச நினைப் பதற்கான பலமான அத்திவாரம் ஒன்றிருப்பதைக் கண்டாள். அது தன் திருமண ஏற்பாடு பற்றியதாகவே இருக்கும் என்பது வாணிக்குத் தெரியும்.

“வாணி, இண்டைக்கும் புறோக்கர் வந்து போறார். சாதகம் நல்ல பொருத்தமாம். சீதனப் பேச்சும் சரி..... இனி உன்றை சம்மதம்தான்.....”

மேற்கொண்டும் என்ன சொல்லலாம் என்பது போல் பேச்சை நிறுத்தாமல் இழுத்த அம்மாவை, ஒருத்தவை தீர்க்கமாய்ப்பார்த்தாள் வாணி. தன் மறுப்புக்கள் அத்தனையையும் உதாசினம் செய்து இன்று சம்மதம் கேட்கும்வரையில் முன்னேறவிட்டமை, அவளுக்கு வெறுப்பையூட்டியது.

என்றாலும் நிதானமாக, “என்றை கலியாணத் துக்கு இப்ப என்ன அவசரம் அம்மா?” என்றாள் வாணி.

“என்ன அவசரமோ? உன்றைவயதுப் பிள்ளையள் எல்லாம் கலியாணம் கட்டி வெளிநாடுகள்

போய் குடும்பமாய் சந்தோஷமாய் இருக்குதுகள். நீ மட்டுமே ஏதோ கதை எண்டும் கவிதை எண்டும் எழுதிக் கொண்டு..... முதலுதவி செய்யப் போறன் சேவை செய்யப்போறன் எண்டு எங்கையெல்லாமோ போய்வந்து கொண்டு... ” என இன்னும் என்னென்னவோ எல்லாம் முச்சுப்பிடித் துப் பேசி முடித்துவிட்ட தன் தாயை, ‘ஜயோ பாவம்’ என்பதாய்ப் பார்த்தாள் வாணி. ‘தான் எங்கே நிற்கிறாள் என்பதை அறிய முடியாத அம்மா - தன்னை மிகத் துரிதமாக அகதியாக்கி கப்பலேற் றத்துடிக்கும் அம்மா - நாட்டின் நிலை என்னவானால் என்ன? தன் வீட்டின் நிலை நல்லதானால் போதும் என நினைக்கும் அம்மா - சாதாரண அம்மா! ’

யாழிப்பாணக் கோட்டை அடி பற்றி வாணி எழுதிய கவிதை ஒன்று பத்திரிகையில் வெளிவந்திருந்தது. கோட்டையைப் பிடிக்க சில வாரங்கள் இருக்குமுன்பே நம் போராளிகளின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து முடிவில், “கோட்டையைப்பிடிப்போமே - கதை முடிப்போமே” என்று அவள் எழுதிவிட்டாள். கனவுகள் நிஜமாகும் காலம் அண்மித்துவிட்டதை அம்மாவைப் போன்றவர்களால் அறிய முடியாதுதான்.

1990 ஆம் வருடம் என்பது சரித்திரத்தில் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய ஆண்டாகவல்லவோ அமைந்துவிட்டது. ஆம்! அந்த வருடம் ஆவணிமாதம், நாலாம் திகதி, சனிக்கிழமை நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு, யாழிப்பாணமே கிடுகிடுத்த அந்தக் கோட்டையடிப் பெருஞ் சத்தம் வாணியை ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்து எழுப்பி விடுகிறது. தொடர்ந்து கேட்ட விமானச்சத்தங்கள் குண்டுச்சத்தங்கள் காரணமாய், விடியும் வரை காத்திருந்தாள் அவள். அன்றுசூட நல்லதொரு நிலாக் காலம்தான்.

விடிந்ததும் தாயின் கடும் ஆட்சேபத்தையும் பொருட்படுத்தாதவளாய் மானிப்பாய் வைத்தியசாலை நோக்கி விரைந்தாள் வாணி. அந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கும் முகல் முயற்சி சற்றே தடம்புரண்டு போனதால், வாணிக்கு நிறையவே வேலை இருந்தது வைத்தியசாலையில். நெஞ்சில் வேதனைச் சுமைதான். ஆயினும், காயப்பட்டவர்களுக்கு இன்முகத்துடனும் - அன்பான விசாரிப்புடனும் - பொறுப்புடனும் சேவை புரிந்தாள்.

மீண்டும் அதே வருடம் புரட்டாதி மாதம் 26 ஆம் திகதி கோட்டையைப் பிடித்து போராளிகள் கொடியேற்றிவிட்ட அப்போதும், அவள் மனதில் கொப்பளித்து வெளிவந்தது ஒரு கவிதைதானே! “வான்த்தை வில்லாய் வளைப்பிரே! காற்றையும் கையால் பிடிப்பிரே!!” என்று, நம் புளிப்போராளிகளின் வீரத்தைப் பாடியே தீர்த்துவிட்டாள்.

இவளின் போக்குமட்டும் ஏனோ வீட்டில் யாருக்குமே பிடிக்கவில்லை. கதை எழுதுகிறாள் சரி. கவிதையும் எழுதுகிறாள் சரி. சரிவரச் சொல் விக்கொள்ளாமல் அடிக்கடி எங்கேயோவெல்லாம் போய்வருகிறானே! உறுத்துக்கேட்டால் மட்டும், “கூட்டம்” என்று ஒற்றை வார்த்தையாகப் பதில் சொல்லிவிடுகிறாள். ஏன் கூட்டம்? என்ன கூட்டம்? ஒன்றுமே புரியவில்லை. வாணியின் தாய் தந்தையர் இவள் சம்பந்தமாய் தம் தலைகளைத் தாமே உடைத்துக்கொண்டனர்.

தமது ஆண்பிள்ளைகள் இரண்டும் மிக ‘நல்ல’ பிள்ளைகளாக தம் சொற்படிநடந்து கண்டா போயிருக்க, மகள் மட்டும் இப்படியானாளே! கவலையில் உருகித்தான்போனார்கள். அகதிகளாகத் தான் என்றாலும் அவ்வப்போது பணம் பணமாய் அல்லவோ அனுப்பிவைத்துவிடுகிறார்கள். இவள்

மட்டும் எங்கள் சொற்படி கேட்டு நடக்காமல் தன் இஷ்டப்படி திரிய நினைக்கிறானே! இவனும் அப்படி இப்படி என்று போய்விட்டால், கீழே இருக்கும் மற்ற இரண்டு பெண்பிள்ளைகளின் நிலை என்ன வாகும்?

அந்தப் பயம் காரணமாய்த்தான் அவள் பெற்றோர் இரவு பகல் உறக்கமின்றி திட்டமிட்டு, இன்று கனடாவிலேயே ஒரு மாப்பிள்ளையையும் ஏற்பாடு பண்ணிவிட்டனர் வாணிக்கு. இனி தாலியும் செய்து கொண்டுபோய், அதை மாப்பிள்ளையின் கையில் இவளேகொடுத்துக் கட்டிக்கொள்ளவேண்டியதுதான். வாணி வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். ‘தன்மானமுள்ள ஒரு பெண்ணுக்கு இப்படி ஒரு திருமணம் அவசியம் தானா? எங்கோ முகம் தெரியாத ஒருவனுக்காக, அவன் குடும்பத்தினருக்கு இங்கே சீதனத்தை அள்ளிக் கொடுத்தபின், ஒரு அடிமையைப் போல சொந்த நாட்டைவிட்டும் வெளியேறி.....என்னைப் பொறுத்தவரையும் இது சாத்தியப்படுமா என்ன?’

விபரம் தெரிந்த நாளிலிருந்து தன் விஷயத்தில் யாராய் இருந்தாலும் அதிகம் தலையிடுவதை விரும்பியவள்லை வாணி. அவள் எழுதும் கதைகளில் எல்லாம் தனிமனித சுதந்திரமே கருப்பொருளாயிருக்கும். கவிதைகளில்கூட அந்த சுதந்திரமே உயிர் மூச்சாய்க் கொழிக்கும். அப்படிப்பட்டவள் தன் தமிழ் மண்ணின் சுதந்திரத்துக்காய், அதை மீட்டெடுக்கும் பணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டதில் வியப்பொன்றுமில்லைத்தான். இதெல்லாம் வீட்டில்தான் யாருக்குமே இன்னும் சரிவரத் தெரியவில்லை.

அம்மா அப்பாவைப் பொறுத்தவரை கனடா நாட்டின் ஒரு அகதியைத் திருமணம் செய்து அதன் மூலம் இவனும் அகதியாகிவிட்டாலே போதும் - மகள் நஸ்ராக வாழ்கிறாள் என தம்மைத்தாமே

திருப்திசெய்துகொள்வதற்கு. வாணியின் பக்கத்து வீட்டில் அப்பையர் செத்துக்கிடந்தபோது என்ன நடந்தது? கண்டமெங்கும் சிதறிப் போயிருந்த அவரது புத்திரச் செல்வங்கள் வரப்போகின்றன என்று, அப்பையரின் பூதவுடலை அவரின் உறவினர்கள் படுத்தியபாடு! வயதான காலத்தில் சமைத்துப் போடவும் ஆளில்லாமல், முன்று வேளையும் கடையில் பாண் வாங்கி அப்பையரும் மனைவியாரும் உணவாக உண்டுவந்த கதையெல்லாம் ஊரறிந்தரகசியம். அப்படிப்பட்ட அப்பையரின் உடம்பு வெளிநாட்டுப் பிள்ளைகளின் வரவு காரணமாய் சுத்தி கரிக்கப்பட்டு, விலைமதிப்புள்ள ஒரு பேழையில் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. இறந்த பின்னால் அளவெடுத்துக் கட்டப்பட்ட பொய்ப்பல்வரிசை அவர் வாயுள்கிடந்தது. மிக விலையுயர்ந்த முக்குக்கண்ணாடி யொன்று அவர் நெஞ்சிலே கிடந்தது.

இத்தனை அலங்காரங்களும் செய்யாவிட்டால் அந்த வெளிநாட்டுப் பிள்ளைகள் இந்த உள்ளுர் உறவினர்களை மன்னிக்க மாட்டார்களே! இந்த லட்சணத்தில் வந்திறங்கிய அப்பையரின் ஏழு செல்வங்களும் அவருக்காக அழுத்தொடங்கியபோது..... “ஜயோ அப்பா - பாஸ்போட் அப்பா - வீசா அப்பா” என்றுதான் அவர்களால் அழுமுடிந்தது. பின்பு விசாரித்ததில், படுகிழமான அப்பையரையும்கூட அந்தப் பிள்ளைகள் தாம் இருக்கும் நாடுகளுக்கு அழைத்துக்கொள்ள முயன்ற கதை வெளியானது.

சும்மா சொல்லக்கூடாது.அப்பையரைப் போன்றவர்கள் தம் முழுப்பிள்ளைகளையும் அதிகளாக்கி வெளிநாடு அனுப்பிவிட்டு, தாம் தனியாகப் பட்டினி கிடந்து செத்தாலும் சாவார்களே தவிர, அவர்களின் சொந்த மண்ணின் சுதந்திரத்துக்காய்ப் போராட ஒருநாளும் அனுமதிக்கவேமாட்டார்கள். வாணி

9

ஒரு காலத்தின் சரிதம்

“எல வளையானா
லும் தனி வளை வேண்
டும்” என்பதொரு பழ
மொழி. “குழாய்க்கிணறா
னாலும் தனிக்கிணறாக
வேண்டும்” என்பதை புது
மொழியாகக்கொள்ளலாம்.
பங்குக்கிணறுகளை சண்
டையில்லாமல் பாவித்தவர்
கள் யாருமே இவ்வுலகில்
இல்லை என்றுதான் சொல்
லவேண்டும். அதனால்
பகையாளிகளாகாத உற
வினர்களும் இல்லை. இந்த
விதிக்கமையவே இந்திர
னும் அவன் தமக்கை

கலைவாணியும் கிணற்று நீர் பாவிப்பில் நடந்து கொண்டனர்.

இந்திரன் தன் கிணற்றுப் பக்கம் ‘மோட்டர்’ பூட்டியிருந்தான். நினைத்த நேரம் எல்லாம் கிணற் றில் உள்ள தண்ணீரை உறிஞ்சி எடுத்துவிடுவான். கலைவாணியோ துலாக் கயிறை நீளக் கட்டி, அடிக்கிணற்றுள் வாளியை விட்டு ம்கூட ஒரு வாளி நீர் கிடையாமல் அவஸ்தைப்படுவாள். போதியளவு தண்ணீர் கிடையாத வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா என வெறுப்படைந்து போவாள். அவன் தன் மோட்டரை இயக்கிவிட்டு அதை நிறுத்த மறந்து விடுவதும் - தண்ணீர் எல்லாம் தாங்கியால் வழிந்து போய் கிணறு வற்றிவிடுவதும், அடிக்கடி நடந்து கொண்டுதான் இருந்தன.

இந்திரன் - கலைவாணியின் பங்குக் கிணற்றுப் பிரச்சினைக்கு முடிவு வந்தது எப்படி என்பதை விட, அவர்கள் இருவரும் அக்கிணற்றுக்கு பங்காளி களானது எப்படி என்பது மட்டுமே இக்கதைக் குப் போதுமானதாகும்.

இந்திரன் என்னும் இந்திரகுமாரின் தந்தை வழிப் பாட்டனாரும், கலைவாணியின் தந்தைவழிப் பாட்டனாரும் உடன் பிறந்த அண்ணன் தம்பியர். இவர்களின் தந்தைமார் ஒன்றுவிட்ட சகோதரராயினர். இவர்களோ இன்று இரண்டுபாட்ட சகோதர ராகி நிற்கின்றனர். இருவரதும் பூட்டனான ஆறு முகத்தாரே இந்தக் கிணற்றைக் கட்டுவித்திருந்தார். அக்காலத்தில் அந்த ஊரில் அந்தக் கிணறு ஒன்றுதான் நல்லதன்னீர்க் கிணறாம். அதுவும் அக்கால மக்களின் நல்ல இதயம்போல, அடைப் புக்கள் எதுவும் இன்றித் திறந்தே இருந்ததாம். ஊர்மக்களில் பாதிப்பேருக்கு மேல் அதில்வந்து நீர் எடுத்துப் போவார்களாம். இதெல்லாம்

இப்போதும் ஊரில் உலவும் அக்கின்றறைப்பற்றிய ‘வாய்வழிச்சரித்திர’ வரலாறுகளாகும். அக்காலத்தில் கூட்டுக்குடும்ப முறையே நடைமுறையில் இருந்த காரணத்தால், அது பங்குக்கிணறாக இருக்க வில்லை. தம் புத்திரர்கள் இருவருடன் ஆறுமுகம் வாழ்ந்திருந்த காலம் அது.

ஆறுமுகத்தாரின் முத்தமகன் பரநிருபசிங்கன் நல்லூரில் பெண் எடுத்து மணம் செய்திருந்தார். இளைய மகன் அழகாண்மைவல்லவன், தன் ஊர்ப்பெண்ணையே மணம் முடித்திருந்தார். முத்தவர் பரமசாது. தானுண்டு, தன் வேலையுண்டு என அமைதியாக வாழ்பவர். தந்தைக்கு உதவியாக பரம்பரை விவசாயத் தொழிலைக் கவனித்து வந்தார். இளையவரோ படு சுறுசுறுப்பு. அவ்வூர்ப் பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருந்துகொண்டே, மாட்டு வண்டில் சவாரி தொடங்கி, வம்புச் சண்டை களைத் தீர்த்துவைக்கப் பஞ்சாயத்துசெய்து தீர்ப்பு வழங்குவது வரை, பல வீர தீர சாகசங்கள் புரிந்துவந்தவர்.

அவர்கள் வீட்டுப் பண்ணையில் இருபத்தைந் துக்கும் மேற்பட்ட பசுமாடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். இரண்டு சோடி உழவுமாடுகள் வேறு நிற்கும். பசுக்களின் கன்றுக்குட்டிகளுக்கு இவர்கள் கயிறு போட்டுக் கட்டியதே கிடையாது. அவை தமக்கு விரும்பிய நேரத்தில் தமக்கு விரும்பிய தாய்ப்பசு வில் பால்குடித்து நிற்கும். எஞ்சிய பாலையே இவர்கள் தமக்கென எடுத்து வருவர். வீட்டில் பாலும், தயிரும், மோரும், நெய்யுமாய் மணம் வீசும். நெற்குவியல் ஒருபுறம் குவிந்திருக்கும். கிணற்றைச் சுற்றி கத்தரியும் வெண்டையுமாக காய்கறித்தோட்டம் பூத்துக்குலுங்கும். தேங்காயெண்ணெய், நல் ஸெண்ணெய்கூட தம் சொந்த விளைபொருட்கள்

முலமாகவே பெற்றுக்கொள்வர். மொத்தத்தில், அவர்கள் எந்தக் ‘கப்பலையும் நம்பி’ குடித்தனம் செய்ய வில்லை என்பதே நிஜமானதொன்றாகும். அவர்கள் வீட்டிலிருந்து பொருட்கள் கொள்வனவு செய்ய வென யாருமே கடைத்தெரு போவதில்லை. இயற்கை வளங்களை முறையாகப் பயன்படுத்தி, வளமான வாழ்வு வாழ்ந்திருந்த, நல்ல சைவ விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த நல்ல மனிதர்கள் அவர்கள்.

வீட்டில் எல்லாம் நிறைந்திருந்த காரணத்தால், தெருவில் போவோரைக்கூட தேடிக் கூப்பிட்டு விருந்துபசாரம் செய்து மகிழ்வது அவர்தம் வழக்கமானது. இந்த வேளையில் முத்தவரின் மனைவிதன் முதல் பிரசவத்தின்போது குழந்தையை மட்டும் கணவனிடம்விட்டு, தன் நூயிரைக் காலனுக்கிரையாக்கிவிட்டாள். ஊரவரே வியந்துநின்ற அழகியான தன் மனைவியை இழந்த துன்பத்திலும், அவள் தந்துசென்ற ஆண்குழந்தையை அக்கறையுடன் வளர்த்துவந்தார் முத்தவர். இளையவரின் மனைவியோ சலிக்காமல் களைக்காமல், வருடம் ஒரு பிள்ளை என்ற கணக்கில் பெற்று வம்சவிருத்தி செய்துகொண்டிருந்தாள்.

ஆறுமுகத்தாருக்கு இதில் மகிழ்ச்சியே என்றாலும், தன் முத்த மகனும் பேரனும் தனித்துப்போய் விட்டனரே என மனம் வருந்தினார். முத்தவருக்காக இரண்டாம் தாரமாக பெண்ணும் தேடினார். தன் வீட்டுக்கு ஏதோ அலுவலாய் வந்த கல்லு வண்டில்காரன் ஒருவனிடம் பெண் விஷயமாக சொல்லியும் வைத்திருந்தார். அவர் சொல்லிவைத்ததை கல்லு வண்டில்காரன் உண்மையாக்கிவிட்டான். ஒரு நாள் நல்ல இருண்ட மாலைப்பொழுதில் ஒரு பெண்ணைக் கொண்டுவந்து வண்டிலால்

இறக்கிவிட்டுப் போயேபோய்விட்டான். வீட்டின் தலைவாசல் முற்றத்தில் பதுங்கி நின்றிருந்த பெண்ணை, ஒலையால் கட்டிய ‘குள்’ வெளிச்சத் தைக் கொண்டுவந்து உற்றுப் பார்த்தார் ஆறுமுகத் தார். தன் முத்த மகனைப் பெயர்சொல்லி அழைத் தார்.

முத்தவருக்கு எல்லாம் விளங்கிவிட்டாலும், தந்தையாரின் அழைப்பைச் சட்டைசெய்யாதவராக, தான் செய்துகொண்டிருந்த வேலையான மரப் பெட்டகத்தினுள் நெல்லைஅள்ளி நிறைக்கும்பணியில் தவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். பின்னால் நிதானமாக வெளியே வந்து, அந்தப்பெண்ணை ஒருதரம் பார்த்தார். மெளனமாக தண்ணீர்கொண்டு ‘கால் மேல்’ கழுவினார். கோயில் இருந்த பக்கமாகப் பார்த்து, “சிவ சிவ” என்று நெற்றி நிறைய விழுதி பூசிக் கொண்டார். தனக்கும் தன்மகனுக்குமாய் பானையிலிருந்த சோற்றை எடுத்துப்போட்டுச் சாப்பிட்டார். பின்னும் அமைதியாய், கோடைகாலத்தில் இரவில் தான் படுக்கும் இடமான முற்றத்து மணவில் பாயைப் போட்டு, மகனுடன் அதில் படுத்தும்விட்டார்.

இளையவர் வழக்கம்போல் வீட்டில் இல்லை. அவர் மனைவி தங்கம் மட்டும் வந்த பெண்ணை “வா” என்றுகூட வரவேற்கத் தெரியாமல், ஓரக் கண் பார்வையில் அவளை அளந்துகொண்டிருந்தாள். மொட்டு மொட்டென தனியே ‘முழித்துக் கொண்டு’ நின்ற பெண்ணை மீண்டும் ஒருமுறை ‘குள்’ கொளுத்தி, அவள் முகத்தருகே பிடித்துப் பார்த்தார் ஆறுமுகத்தார். தலையெல்லாம் சிக்குடன் - முகமெல்லாம் எண்ணைய் வழிவடன் - மேலே ரவிக்கை இல்லாத குறுக்குக்கட்டு சேலையுடன்... உந்தக்குந்திலை சரியனை பிள்ளை இரவுப்பாட்

டுக்கு.’’ மனதில் ஒரு தீர்மானத்துடன் அந்தப்பெண் ணிடம் சொன்னார் அவர்.

அடுத்த நாள் அதிகாலையே அடுத்தவீட்டுப் பெண்கள் அங்கு வந்து கூடிவிட்டனர். அந்தப் பெண்ணை முதல் வேலையாக கிணற்றிக்குக் கொண்டு சென்று சுத்தம் செய்தனர். தலையையிரச் சிக்கெடுத்து கொண்டை கட்டினர். ரவிக்கை போடு வித்து சேலையும் முறையாகக் கட்டிவிட்டனர். முத்தவரின் முந்தைய தாரம் போல கிளிப்பிள்ளையாக இல்லையானாலும், இப்போது அவள் ஓரளவில் பெண் ரூபம் எடுத்திருந்தாள். முத்தவரும் விரும்பியோ விரும்பாமலோ, தந்தையின் திருமண ஏற்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டார்.

இவர்களுக்கும் ஒரு ஆண்குழந்தை பிறந்துவிட்டது. ஒன்றும் தெரியாமல் வந்த சிக்குத்தலைப் பெண்ணுக்கு, இப்போது எல்லாம் தெரிந்துவிட்டது. அதனால் முதலில் உடைந்துபோனது ஆறுமுகத் தாரின் தலைமையில் இருந்த கூட்டுக்குடும்ப அமைப்புத்தான். பண்ணையில் பசுக்களின் நடமாட்டங்கள் குறைந்தன. பழைய வளங்கள் எல்லாம் வளமற்றுப் போயின. வீடு வளவும் இரண்டாகப் பிரிந்தன. ஒரு குடும்பம் இரு குடும்பமாகி, கிணறும் பங்குக்கிணறாக மாறிவிட்டது. ஆறுமுகத்தார் முத்தவரோடுதான் இருந்தார். முத்தவரின் முத்தாள் பிள்ளையும் செத் துப்போய்விட்டது. வந்த பெண்ணின் தூண்டுதலில் மிகுதிச் சொத்துப்பத்துக்கள் எல்லாம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அந்த நேரம், ‘‘அப்பு, அண்ணருக்கு ஒரு பிள்ளைதான்; எனக்கு ஏழாகிப் போச்சுது’’ என்றார் இளையவர். ‘‘பண்டி பல குட்டி போடும், ஆனை ஒரு குட்டிதான் போடும்’’ என்று அதற்குப் பதில்சொன்னவள் அந்த வந்தவள் தான்.

யார் செய்த வினையோ - எந்தக் கொள்ளிக் கண் பட்டகோ, இளையவரின் ஏழில் ஜந்து அடுத்தடுத்துச் செத்துப்போய்விட்டன. மனைவி தங்கமும் நோய்வாய்ப்பட்டு, போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள். இளையவரும் கொள்ளள வந்தாற்போல் இல்லாமற்போக, ஆறுமுகத்தாரும் மனமுடைந்து மாண்டுபோனார். அந்தப்பக்கம் முத்தவர், மனைவி, அவர்கள் பெற்ற ஒரு ஆண்பிள்ளை; இந்தப் பக்கம் எஞ்சியது ஆனாலும் பெண்ணுமாய் இளையவரின் இரண்டு பிள்ளைகளும் மட்டுமே! பெற்றோரை இழந்து அநாதைகளாகிவிட்ட அண்ணனும் தங்கையும், வந்த பெரியம்மாவின் பிடிக்குள்ளே இப்போது!

அதிலும் தங்கையவள் தன் இருபதாவது வயதில் அகால மரணமடைய, அடுத்தது தானோ என்ற பயத்தில் அண்ணன் எங்கோ ஒடித்தப்பிழிட்டான். தங்கையையும் பிரிந்துவிட்ட துயரத்தில் நிலைதடுமாறி அலைந்தான் - தெருத்தெருவாய். தன் தந்தையையும் இழந்துபோய்விட்ட முத்தவரின் மகன், இப்போது மிக நல்ல நிலைக்கு வந்திருந்தான் தாயின் கொடுங்குணத்தை உணர்ந்தவனாய், ஒடிப்போன தன் தம்பியைத் தேடிப்பிடித்தான். பெரியப்பரின் நல்ல குணம் அண்ணனின் நடத்தையில் கொஞ்சம் வெளிப்பட்டதைக்கண்டு தம்பி நிம்மதியடைந்தான். “அண்ணர், அண்ணர்” என்று தன் உயிரையே அவர்மேல் வைத்துவிட்டான்.

காலப்போக்கில் அண்ணன், தம்பி இருவருமே திருமணம் செய்துகொண்டனர். அண்ணனுக்கு முந்திய தம்பிக்கு கலைவாணி பிறந்துவிட்டாள். அதன் பின் இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தே அண்ணனிடம் இந்திரன் வந்து பிறந்தான். தங்கள் பழைய வீடுகளைக் கைவிட்டு, புதிய வீடுகளை அண்ணனும் தம்பியும் கட்டிக்கொண்டனர். கிணறை மட்டும்

ஒன்றாகப்பாவித்து தம் சகோதர ஒற்றுமையைப் பறை சாற்றிக்கொண்டனர். இப்போது இவர்கள் சகாப்த மும் முடிந்துபோன கதையானது!

சமகாலத்தில் இந்திரனின் மனைவியும் கலை வாணியின் கணவனும், கிணற்றுப்பங்கு விஷயத்தில் என்றில்லை எது விஷயத்திலும் ஒத்துப்போகத் தயாராக இல்லை. இருபக்கத்தவருக்கும் இடையில் மத்தியஸ்தம் செய்துவைக்கப் போனவரை - அங்கும் இங்குமாய் பேச்சுவார்த்தை நடத்திக்கொண்டு அலைந்தவரை - “வெளிநாட்டுத் தூதுவர்” என இரு பகுதியினருமே சாடிநின்றனர்.

இப்போது இந்திரனுக்குச் சரியாக, கலைவாணி குடும்பத்தவர் தாழும் மோட்டர் பூட்டிக்கொண்டு விட்டனர். இதனால் பங்குக்கிணற்றுச் சண்டைக்கு ஒரு முடிவு வந்துவிட்டது என்பது உண்மைதான். ஆனாலும் அவர்தம் உறவு முறையானதுதான் ஆட்டம் கண்டு போய்விட்டது. உடன் பிறந்த அண்ணன், தம்பி உறவு - ஒன்று விட்ட அண்ணன், தம்பி உறவாகி - இப்போது ஒன்றுமில்லாத உறவாகிப் போனது! ஒரு காலத்தின் சரித்திரமும் முடிந்து போனது!

1992

வரிதுகூட இரு ஸ்கால்டு கிள்காபரிப்பாக திற துக்காக்கால் போட்டாககிடைய்கிற மாலைக் கால் சிர்பிப்பிலிருந்துபிரி நினைமாக்காக குக்கிய்கு யடிவ்டினால்கூல் கவித்திக் கால்க்காலம் இருந்து ஸ்பிரைஸ் யழுபை நகங்கு ஸ்கால்டுபிரி கும்ம ச்சுக்கிலி மஞ்சாக்கால் நகங்கு யடிப் பிடிக்கை காலம் வடிப்பு ஏதானால் போட்டாககிக்கப்படக முயிம்கு

நீக்கி யப்பாவே முன்றி நிர்த் தாமதம் கூற வேண்டும். என்றால் சொல்லி பல்லப் பயணம் கிள்ளுக்கூக்கு
ஒரு குறைபாட்டோல் கூடும்பாக்காது

ஏனைய ஏழையினகிட்டாகக்குறுவது கூடும்பாக
பூபல்தீரப் படி நிர்மீதி ஏடுப்பது மாண்மொரு நிடை
யானாராக க்யாக்கையிலிருப்பு நீயகுடும் நோக்குதிட்டபெ
ஷை ஏடுவிட்டிராப்பிலிருப்பு படுப்பில் என்னால் தாமத
க்கூடும் கூவிட்டிராப்பிலிருப்பு அங்கூரத் யானாக்கையை
நீயகை நீர்மை நீரியக்கை நீர்மை நீயகை நீயகை நீயகை
நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை

சிதைந்துபோன கோலங்கள்

10
பீராக்காத குத்து ஸாடுங்கா நீக்காக்கை ஏதுப்
க்குமிக்கவின்று வாக்காறு வூடு கவிஞர் குறிப்புப்பீ
க்குப் பூரா நீக்கா க்கும்பு நீரிருப்பு நீயகை நீயகை
நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை நீயகை

ஸ்ரீமித்தாயின் இருள்கல
கிழக்கில் ஆதித்தன் உதய
மானான். காலைப்பறவை
கள் ஏதேதோ கதைகள்
பேசிக் கொண்டிருந்தன.
முற்றத்து இப்பில் மரத்
தில் கிளிக்கூட்டம் ஓன்று,
இப்பில் காய்களில் இருந்து
விதைகளைத் தேடி எடுத்
நீராக்கியுடைய வீட்டைக்கு
துத் துத் தின்று கொண்டும்,
ஒன்று கர்மப்பிலைக்கருதம் மொழியில்
எதை நீண்டிருமொரிசை குரு யைதையோ பேசிக்கொண்
ப்புகளை வேய்க்காலுக்கான மூடு மூடு இருந்தன. அணில்
ஒன்று முப்பற்று குற்று களைல்லாம் மரத்துக்கு
நீண்ட நீண்ட நீண்ட நீண்ட நீண்ட நீண்ட வினளையாடிக் கொண்டிருந்

தன் வீட்டைச் சுற்றி நின்ற வேப்பமரங்கள் டூத்துக்குலங்கி மணம் பரப்பி நின்றன. நல்ல வசந்தகாலத்தின் காலைப்பொழுது அது.

இத்தனை அழகுக்காட்சிகளிலும்கூட மனம் ஒன்றாதவனாய் முகட்டை வெறித்துப் பார்த்தபடி படுத்திருந்தான் இதயன். சூழ்நிலையைக் காரணம் காட்டி தன்னை விட்டுப் பிரிந்துபோய்விட்ட தன் மனைவியை, தானும் மறந்துபோய்விடவே நினைத் தான். ஆனால் தனிமையில் அவள் நினைவு அடிக்கடி வந்து அவனைச் சித்திரவதைசெய்துகொண் டிருந்தது. மனைவியோடு, தன் பிள்ளைகளையும் பிரிந்த துயரம் அவனை வாட்டி வதைத்துக்கொண் டிருந்தது.

மற்றும் வேளைகள் என்றால் அந்தக் காலைப் பொழுதில் அங்கே ஒரு நாடகமே அரங்கேறியிருக்கும்! “ரூபா..... ரூபவா ஹினி.....” என்று படுத்திருந்தபடியே தேநீருக்காய்க் குரல் கொடுப்பான் இதயன். ரூபா அதைக் கொண்டுவரும்போது இவன் வேண்டுமென்றே கண்களை இறுகமுடி முகம்குப்புறப் படுத்திருப்பான்..... இப்போது எல்லாமே போய்விட்டது.

ரூபா கொழும்புக்குப் போய்விடவேண்டும் என ஒற்றைக்காலில் நிற்கத்தொடங்கியபோதே இதயனின் தலைவளி ஆரம்பமாகிவிட்டது. அவளது கொழும்பு ஆசையை நிறுத்திட இதயன் எத்தனையோ சொல்லிப் பார்த்துவிட்டான். அத்தனைக்கும் அவள் எதிர்க்கதை சொல்லி எதிர்த்து நின்றாள். “கஞ்சியைக்குடிச்சாலும் எங்கடை சொந்த மண்ணிலை இருந்து குடிப்பம் எண்டு தானே எண்பத்துமுண்டிலை கப்பலாலை வந்து காங்கேசன்துறையிலை இறங்கினாங்கள்” என்று

இதயன் ஞாபகமுட்டினால் மட்டும், மெல்ல அவ்விடம் விட்டு நழுவிவிடுவாள் ரூபா.

உள்ளுப்பர் பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியையாக, நடந்து சென்று பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தவருக்கு, திடீரென வேறு பாடசாலைக்கு மாற்றம் வந்தபோது முதலில் துடித்துப்போனவன் இதயன் தான். தன் மனைவி சைக்கிள் ஓடிக் கண்டப் படப்போகின்றானே என இவன் தவித்த நேரம், கடவுளே வழி காட்டியது போல, அரசாங்கம் பென்சன் சலுகைத் திட்டம் அறிவிக்க, ‘‘சம்பளம் என்ன பெரிய சம்பளம், நீ வீட்டிலை நில். ஆறு தலாய் பென்சன் எடுக்கலாம்’’ என, இருபது வருட சேவைக்கு இன்னும் ஏழு வருடங்கள் இருக்கும்போதே அவளை ஓய்வுபெற வைத்துவிட்டான் இதயன்.

பாடசாலையில் பலபேருடனும் கதைத்துப்பேசி பொழுதுபோக்கிய ரூபாவுக்கு வீட்டில் சும்மா இருப்பது அலுப்பாகவே இருந்தது. இயக்கமற்றுப்போயிருந்த ‘சிசில்’ குளிர்சாதனப் பெட்டியை, ‘சொனி’ தொலைக்காட்சிப் பெட்டியை, மற்றும் இதர மின் நியக்கப் பொருட்களைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் கொழும்பு நினைவு வந்து அவளை அலைக்கழித்தது. கோல்பேஸ் கடற்கரையும், மலிபன் ஹவுஸ் ஜஸ் கிறீமும்..... “ஓரு ரேடியோக்ஸூட் கேட்க முடியாமல் என்ன வாழ்வு இது?” எல்லாம் சேர்த்து இதயன் மேல் அடிக்கடி சினந்துகொண்டிருந்தாள் ரூபா. தன் மோட்டார் சைக்கிளில் இருந்த பற்றாரியக் கழற்றிக்கொடுத்து, அவள் வாளொனாவிநிகழ்ச்சிகளைக் கேட்க வசதிசெய்து கொடுத்தான் இதயன். தன்னீர் இறைக்கும் ‘வாட்டர் பம்ப்’ மெஷினை எடுத்து, வீட்டின் தன்னீர் அடிக்கும் மோட்டரைக் கழற்றி, இரண்டையும் இணைத்து

நிரந்தரமாகவே ஒரு கீழெல்லை ‘ஜென் ரேற்றர்’ உருவாக்கி விட்டான் - ரூபா ஸி. வி. பார்த்து மகிழ்வதற்கு. ஒவ்வொருத்தனும் தத்தமது மனைவிமாருக்கென தாஜ்மகாலே கட்டிடத் தயாராக இருக்கும்போது, இதெல்லாம் இதயனுக்குப் பெரிய சிரமமாகத் தெரிய வில்லை! ஆனால் ரூபாவுக்குத்தான் ஒன்றிலுமே திருப்தி இல்லை. கொழும்புக் கனவில், இங்குள்ள வாழ்வுச் சூழலை வெறுத்துப் பேசினாள்.

‘தெளிவான சமூக நோக்கு நமக்கு வேணும் ரூபா. நடந்துகொண்டிருக்கிறதெல்லாம் எங்கடை நன்மைக்குத்தான் - எங்கடை எதிர்காலச் சந்ததி சுதந்திரமாக வாழுறத்துக்குத்தான். நீ தமிழ்ப்பொம் பிளைதானே! உன்றை தாய்நாடு எது?’ இதயன் பொறுமையாகவே ரூபாவைக் கேட்டான். தன் தாய்பூமி கொழும்புதான் என அடித்துச் சொல்லிவிட்டாள் ரூபா.

ஐம்பத்தெட்டாம் ஆண்டிலிருந்து அங்கிருந்து இங்கே - இங்கிருந்து அங்கே என உதைபடும் கால்பந்தான் தமிழரின் பொதுவான தலைவிதிக்கு, தானும் இரையாகத் தயாராக இல்லை இதயன். அவன் தன் மனப்பூர்வமான ஆதரவை தமிழ் மன்னுக்கே தந்து நின்றான். கொழும்பின் அழுக்குப் பகுதியான ஒரு இடத்தில் வசிக்கும் ரூபாவின் வயதான பெற்றோருடன், தானும் தன் குடும்பமும் போய் ஒண்டிக்கொள்வதை அடியோடு நிராகரித்து விட்டான் அங்கே கால்நீட்டிப் படுக்கக்கூட தனக்கு ஒரு இடம் கிடையாது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அதனால் இப்போதெல்லாம் ரூபா கொழும்பு என்று பேச்செடுத்தாலே, காலாலும் கையாலும் பதில் சொல்லிவிட்டு, வீட்டிலிருந்தும் வெளியேறி விடுவான். தன்னைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிச்செல்லாத இதயனோடு இனியும் வாழ்த் தயாராக இல்லை ரூபா.

நானுக்கு நாள் ரூபாவின் தொல்லை அதிகமாகவே இப்போதெல்லாம் வேலை முடிந்தும் நேரம் கழித்தே வீடு வந்தான் இதயன். இவனும் அவன் வருகைக்காய் காத்திருந்து போர் தொடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

“சுமித்திரா வீட்டுக்கு போய் வாறிங்களோ?”

சந்தேகமாய்க் கேட்டாள் ரூபா. இவன் மெளன் மாய் இருப்பது கண்டு அவள் தன் சந்தேகத்தைத் தானே ஊர்ஜிதம் செய்துகொண்டாள்.

“எனக்கு அப்பவே தெரியும். படிக்கப் படிக்க எண்டு பிள்ளைகளை அங்கை கொண்டு போற தும்..... இவரோடை அவ பல்லைக்காட்டி கதைக் கிறதும்....” ரூபாவுக்கு அழுகை முடிக்கொண்டு வந்தது.

வாடிக்கிடந்த இதயனின் நாடி நரம்பெல்லாம் ரூபாவின் சந்தேகம் காரணமாய் புத்துணர்ச்சி பெற்றுவிட்டன. கொஞ்சம் அழகான சுமித்திரா வுடன், தன்னை இணைத்துப் பேசிய மனைவியை வடன், தன்னை இணைத்துப் பேசிய மனைவியை ஆனந்தமாய்ப் பார்த்தான். மற்றும்படி சுமித்திரா வின் நிழலைக்கூட தன்னால் நெருங்க முடியா தென்பதை அவன் நன்கு அறிவான்.

அடுத்த நாள் மாலை வேலை முடிந்து வீடு திரும்பும் நேரம், நேராக சுமித்திரா வீட்டுக்கே போனான் இதயன்! வீட்டுக்குப் போனதும் ரூபா கேட்டாள், “சுமித்திரா வீட்டுக்குப் போய் வாறிங்களோ?” என்று. அப்போதும் இதயன் மெளன் மாய் இருந்தான். அவனுக்கு அவள் கேள்வியே சுகமாக இருந்தது. தானே தனக்குள் “சுமித்திரா” என்று சொல்லிப்பார்த்துக்கொண்டான். கணவன் மனைவி இருவருமே இப்போது தத்தமது நோய் மனங்களை மாற்றிக்கொள்ள, சுமித்திராவின்

பெயரை நடுத்தரங்களை இழுத்தடிக்க கங்கணம் கட்டி நின்றனர்.

ஒருநாள் மாலை இதயன் வேலை முடிந்து வீடு திரும்பிய நேரம், வீடு வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தது. வீட்டுத்திறப்பை அடுத்த வீட்டுக்காரர் இவனிடம் தந்து விட்டு பரிதாபமாய்ப் பார்த்து நின்றார்.

“ரூபாவும் பிள்ளையரும் மத்தியானம் பயணம் வெளிக்கிட்டவை. ஒட்டோவிலையே கொம்படிப் பாதை மட்டும் போவினமாம். சொல்லச் சொன்னவை. துணைக்கு பாலேந்திரனும் போறார் ...” சொல்லி விட்டு அவர் போய்விட்டார்.

இதயன் திகைத்து நின்றான். ‘இந்தக்காலம் பயணம் என்பது லேசானதா? எத்தனை ஆயத்தங்கள் எல்லாம் செய்திருக்கவேண்டும்? எனக்கெப்படி இதெல்லாம் தெரியாமல் போனது? பாலேந்திரன் ஏன் இவனுக்குத் துணைபோக வேண்டும்? என்ன துணிச்சலில் இவள் வெளிக்கிட்டிருப்பாள்?’ இதயன் இடிவிழுந்தாற்போல தடுமாறிப்போனான்.

ஆகிணிட்டது இரண்டு வருடங்கள். கொழுப்பில் ரூபா எப்படியெப்படியோ சம்பாதித்து இதயன் இல்லாமலே குடித்தனம் நடத்தப் பழகிக்கொண்டாள். “கொழும்புக்குப் போகேல்லையோ, குடும்பத்தைப் பார்க்க” என இவனது சக ஊழியர்கள் இவளை நச்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். இதோ போகிறேன், அதோ போகிறேன் என அவர்களை இவன் ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்கிறான்.

‘ரூபா ஏன் என்னைவிட்டுப் போனாள்?’ இதயன் இதயசுத்தியுடன் தன்னைத் தானே சுயபரிசோதனை செய்துகொண்டான். ரூபா தொல்லை தருகிறானே என்பதற்காக நேரம் கழித்தும் - குடித்து விட்டும் வீடுதிரும்பியது முதல்குற்றம். அவள் சுயித்

திரா பற்றித் தவறாகப் பேசியபோது, அந்தப் பேச்சை நிறுத்திடவைக்காமல், தானே அதை ஊதிப்பெரி தாக்கியது இரண்டாவது குற்றம். தனக்குப் பதில் சொல்ல முடியாத கேள்விகளுக்குப் பதிலாக காலால், கையால் பதில் சொன்னதும் குற்றம். இன்னும் எத் தனையோ..... அத்தனையும் நினைத்துப்பார்த்தான். மற்றும்படி தமிழ்மண் எங்கும்தான் வானத்திலிருந்து குண்டுமழை பொழிகின்றனர். அதற்காக குடும்பத் தெப் பிரிந்து தமிழ்ப் பெண்கள் எல்லோருமே கொழும்புக்குப் போய்விட்டனரா? எத்தனையோ துன்பத்தின் மத்தியிலும் சிரித்து வாழும் குடும்பங்களை நினைத்துப் பார்த்தான் இதயன்.

தன்னை ஏமாற்றிவிட்டுச் சென்றவளை எக்காரணம் கொண்டும் இனிச்சந்திக்க முடியாது என்பது அவன் முடிவானது. எத்தனையோ வருடகால மணவாழ்வையே பொய்யாக்கிவிட்டுப் போய்விட்ட வளை, பழையபடி ஏற்று இனித் தன்னால் குடித் தனம் நடத்த முடியாது என்பதும் மிகத்தெளிவாகவே அவனுக்குத் தெரிந்தது. அப்படியானால்... - தனக் கும் ரூபாவின் இந்தச் சிதனை வீட்டுக்கும், இனி என்ன உறவு என்பதுதான், அவனுக்குப் புரியாத புதிராக இருக்கிறது!

* 1993 *

நாகரகவிச்சூட்டுப் பழுப்பு
ஏவுடுமிஸ்ஸுமூர்த்திக்கு
ஷாப்பிள்ளைப்பும் ராக்டிரு
ஷ்டாஸ்ரூபுக்குமிகு கூட
நாகர்த்துவங்களை நூற்றொன்று
கீழாட்டுமிகாரிசு பிரைப்பிரூபு
நாகரகவிச்சூட்டுப்பும் நாகர
பிரைப்புக்காரிசு கூட
நாகரகவிச்சூட்டுப்பும் நாகர
நாகரகவிச்சூட்டுப்பும் நாகர

குலைபவி பீஷ்டிக், தூயவியலில் சொடியாக, கீடிப ராஜி
நியப்பிள்ளை தலை மாவாக, ரூபாக்கமண... இங்குமிழு
கிடிப என்றுக்கூடுதல், மதுடு நூராம்பாக ஏறி கூயகிளாக
நோக்க ஜாய்ஜிப பதுக்குத்திருக்கவி கூயறவு உள்ளதெ
கூடும்பூங்கு விழுது விழுதாங்காலி கிடிப ராயக்கூ
கி, ஜாக்குரீயப்பதுக்கூடு விழுதாங்கு..... ரயவினாகூ
கூத்துப்பிள்ளை நூரூப்பும்ரா ஸ்வர்மிகு தபவ்வுத்து
க்கப்பிடு காக்குல, ராஞ்சிப்பாபி முகவுக்குக்கு
நூராம்பிள்ளை ரகங்கபி ப்புப்புக் கூத்தில் போக
கூக்குத்து ரீராமப்பிலிம்பாபி பதுக்குப்புக்குக்கு
மே முராம் கூத்தில் விழுப்பிக்குத்து கூத்துப்பங்கு
ங்குக்கு நூக்குரீயப் பதுக்கூடுக்கு ராகூ

துன்பமே துணிவாக மாறும்!

நூரூ கூயறவு கக்கிடுக்குமிகு யு சூக்கி முக்கு
மாக்குமை ரயவினாகூத்து கூத்துமூப்பு நூக்கு கூப
ப்புப்பிம்பாபி பதுப்பிலிக்காய்ப்பாபி யுமென்றுமூக்கு
க்குத்து நூக்குக்கு த்திக்கு முத்துப்புப்புப்பு
கூவிகாமரிக்குக்குப் பதுப்பு
1993 இன் ஜூலை
மாதக் கடைசிநாட்களைச்
கூடு - ... நோக்குயதுபப்பு
நிலு கிலுக்குப்பில் கூத்து
கூயரிப் பதுக்குமை
* கூது குடும்பம் மு
கூதும்புக்குப் பு
கூது என கூதுது
நச்சிக்குத் தொட்டினில்
நானோ போக்குவே ஏன்
கூதுகூதுக்குந்தூர்.

* குப்பி என் என்கு
ஏன் குதும்புக்குவேது
தூயா செய்துகூதுக்கு
நானே என்பதாகு
கட்டும் ஏடுகிறுப்பது.

கூப்பு கூதுக்குவே
கூதுகூதுக்கு வந்துவிடு
வான். அப்போது சில கால
மாக கிளாவிப்பாதை வழி
யாகவே இவன் பயணம்
செய்ய வேண்டியிருந்தது.

அன்று 28 ஆம் திகதி புதன் கிழமை இரவு; யாழ்ப்பாணம் வருவதற்காக படகில் ஏறியிருந்தான் சங்கர். அவனுடன் இன்னும் இருபது இருபத்தைந்து பேரளவில், அப்படகில் பயணிகளாக இருந்தனர். அன்றிரவு நடுக்கடலில்வைத்து தான் ஒரு பெரும் பயங்கரத்தைச் சந்திக்கப் போகிறேன் எனச் சங்கரும் நினைத்திருக்கவில்லை; அவனுடன் கூடவந்த ஏனை யோரும் நினைத்திருக்கவில்லை.

சங்கர் பயணித்துக்கொண்டிருந்த அந்த யந்திரப் படகு கொஞ்சம் மெதுவாகவே வந்துகொண்டிருந்தது. பின்னால் வந்த படகுகள் எல்லாம் இவன் படகை முந்திப் போய்க்கொண்டிருந்தன. ஆனையிறலுடே அழகான தெருப்பாதை இருக்க, இந்த நடுங்கும் குளிரில், இருளோடு இருளாக, இரவு நேரத்தில் ஆழக்கடலில் பயணம் செய்யவேண்டிய தமிழரின் பொதுவான அவலத்தை நினைத்துப் பார்த்தான் சங்கர். தமிழனுக்கே உரியதான அந்தப் பாதையை வழிமறித்து இராணுவமுகாம் அமைத்துக்கொண்டு - வேறு பாதைகளையும் பாவிக்கவிடாமல் தடை செய்துகொண்டு... ‘இதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வராமலா - போகும்’ - சங்கர் தன் மனதுக்குள் பொருமிக்கொண்டான்.

இவர்களின் படகு நட்ட நடுக்கடலில் வந்த நேரம், தூரத்தே ஓர் ஒளிப்புள்ளி தெரிந்தது. “அவங்கள்தான் வாறாங்களோ.... ?” சங்கரும் உள்ளே இருந்தவர்களும் பயத்துடன் அந்த ஒளிப்புள்ளியையே உற்றுநோக்கியபடி இருந்தனர். வரவர வெளிச்சம் பெரிதாகியது. திடீரெனும் இவர்கள் படகை நோக்கி சட சடவென துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்பட்டபோது, “இன்டைக்கு நாங்கள் துலையத்தான் போறம்” - சங்கரின் நினைவில் ஒருகணம் அவன் தாய் தந்தையர், சகோதர

சகோதரியர் எல்லோரும் வந்து போயினர். படகி னுள்ளே இப்போது ஒரே சூச்சலும் குழப்பமும்.

படகின் இயந்திரப் பகுதியிலும் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் பாய்ந்ததில், தொடர்ந்து ஒடமுடியாது நின்றுபோனது படகு. கைகள் இரண்டையும் உயர்த்தி அபயக்குரல் கொடுத்தவர்களும், “நாங்கள் சாதாரண பயணிகள் - எங்களை எதுவும் செய்யாதேங் கோ” என அவர்கள் மொழியான சிங்களத்திலே கத்தியவர்களும், கொடுரமான துப்பாக்கிச் சூட்டி னால் செத்து விழுந்தனர். சங்கர் சத்தமில்லாமல் படகின் இருக்கைகளின் கீழே படுத்துக்கொண்டான். இப்போது மிக அருகில் தமது விசைப்படகினைக் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டு, நிராயுதபாணிகளான பயணிகள் மேல் சரமாரியாகச் சூட்டுத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தனர் அந்தச் சிங்களக் கடற்படையினர். தன்மீது ஆறாக ஒடிய இரத்த வெள்ளம் கண்டு தன் நினைவை இழந்தான் சங்கர்.

எவ்வளவு நேரம் அப்படியே இருந்தானோ தெரியவில்லை. ஏதோ ஓர் உந்துதலில் கண்விழித் தான் சங்கர். தன்னை மறந்து எழுந்தும் நின்றான். இவனது படகருகில் சிங்களக் கடற்படைகளின் அந்த விசைப்படகு இப்போதும் நின்றிருந்தது. இருளில் அதிலுள்ளவர்கள் இவர்கள் படகிலுள்ள அசைவுகளைக் கவனித்து நின்றதும் தெரிந்தது. இவன் தலையைக் கண்டதும் “அடே கொட்டியா ...” என அதிசயமாய்க் கூச்சவிட்டனர் அவர்கள். இவன் பக்கமாய் ஒரு கயிற்றை எறிந்து இவனைத் தம் படகினுள்ளே இழுத்து எடுத்தும் கொண்டனர். “எப்படித் தப்பினாய்!” என்பது போலப் பார்த்து, சங்கரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தனர். அந்த அரக்கர்கூட்டத்தின் நடுவே சிறு முயல் குட்டியாய் நடுநடுங்கி நின்றான் சங்கர்.

இப்போது சிங்களக் கடற்படையின் அந்த விசைப்படகானது, பூநகரியின் இராணுவக் கூட்டுத் தளம் நோக்கி விரைந்து போனது. தன் முடிவும் எல்லோரையும் போல கிளாவிக் கடலின் அந்தப் பயணப் படகினுள்ளேயே முடிந்திருக்கக்கூடாதா என ஏங்கி நின்றான் சங்கர். இனி என்னென்ன கொடுமைகளையெல்லாம் தான் அனுபவிக்கவேண்டி வருமோ என்ற பயமே, இப்போது அவன் உயிரை எடுத்துவிடும்போல் இருந்தது.

நாகதேவன்துறையில் கடற்படையினரதும் பூநகரி முகாம் இராணுவத்தினரதும் கடும் விசாரணையில் ஒருநாள் முழுவதும் அல்லல்பட்டான் சங்கர். புலிகள் இயக்கத்தின் ரகசியங்களைச் சொல்லுமாறு நீர்ப்பந்திக்கப்பட்டான்.

எவியை இரையாகக் கொள்ளுமுன் பூனை ஒன்று அதனோடு விளையாடி மகிழ்வது ‘போல, சிங்களப்படைகள் அவனோடு சீண்டி விளையாடின். அவன் அவமானத்தினால் முகம் சிறுப்பது கண்டு மகிழ்ந்து சிரித்தன. முடிவில் மொழிப்பிரச்சினை காரணமாய் இவனோடு சரியாகப் பேச முடிய வில்லை என்று, பூநகரி முகாமிலிருந்து பலாவி இராணுவ முகாமுக்குச் சங்கரை அனுப்பியும் வைத்தன.

அங்கு வைத்துத்தான் சங்கர், இதுவரையும் யார் யாருக்கோ நடந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருந்த மிக மோசமான சித்திரவதைகள் எல்லாவற்றையும் நேரடியாகவே அனுபவித்தான். முதலில் ஒரு தமிழ் தெரிந்த இராணுவ அதிகாரிதான் ‘தன் தமிழில்’ இவனை விசாரித்தார். அவர் கேட்ட கேள்விகள் எதற்குமே இவனுக்குப் பதில் தெரிந்திருக்கவில்லை. அப்படியே தெரிந்திருந்தாலும்கூட அவற்றுக்கெல்லாம் பதில் சொல்ல அவன் விரும்ப

வில்லை என்பதே உண்மையானது. அதனால் அடிப்டான். உதைபட்டான். உடல் நொந்தான். இவனிடமிருந்து எதையுமே கறந்திட முடியாது எனக் கண்டவர்கள் களைத்துப்போனார்கள். என்ன செய் தாலும் மௌனமாகிப் பொறுத்துக்கொண்ட இவன், ஓர் அப்பாவியோ அகம்பாவியோ எனத் தெரியாமல் குழும்பினார்கள்.

சங்கரோடு உடன் படித்தவன் ஜீவகன். இவனுடன் கூடவே அன்று கிளாவிக் கடலில் பயணித்து அந்தக் கடற்தாக்குதலில் படுகாயமடைந்தவன், ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டு மயக்கம் தெளிந்த பின்னால், சங்கர் உயிரோடு பிடிபட்ட விபரம் சொன்னான். சங்கரும் செத்திருப்பானோ எனப் பெரியாஸ்பத்திரியில் போய் ‘பொடி’ தேடிவிட்டுத் திரும்பிய சங்கரின் தந்தையின் காதுக்குச் செய்தி எட்டியது. செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினருக்கு அதைத் தெரியப்படுத்தி, தன் மகனை மீட்டுத்தருமாறு கேட்டுக்கொண்டார் அவர். பிடிபட்டு இரண்டு கிழமைகள் கழித்து செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினரின் பெருமுயற்சியின் பின்னால், சங்கர் பலாவி இராணுவ முகாமிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டான்.

கப்பலில் வந்து பருத்தித்துறை துறைமுகத்தில் இறங்கிய சங்கரை முதலில் யாருக்குமே அடையாளம் தெரியவில்லை. இரண்டு கிழமைக்குள் ஒரு பிள்ளையால் இத்தனை உருமாற்றம் பெற முடியுமா என்ன? ஆம்! முடிந்தது! கண்கள் குழி விழுந்து, கண்ணங்கள் ஒட்டிப்போய், அவனது கருகருவென்ற சுருள்தலைமுடி எங்கே போனது? சிங்களப் படைகளின் சித்திரவதை முகாமிலிருந்து இவன் உயிரோடு மீண்டதே பெரும் புதினமாகிப் போனது.

வீட்டிற்கு வந்ததும் சங்கர் தன் அறைக்குள் புகுந்து கதவைச் சாத்திக்கொண்டான். முற்றாக மழிக்கப்பட்டு மொட்டையாகிப்போன தன் தலையை, யாருக்குமே காட்ட அவன் விரும்பவில்லை. தன்னை விடவும், தன் பொருட்டு தன் வீட்டவர்கள் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டிருந்ததை அவர்கள் தோற்றமும் இவ னுக்குக் காட்டிக்கொடுத்தது. ஊரவர் வந்தனர் - உறவினர் வந்தனர். துக்கம் விசாரித்தனர். “இந்த அப்பாவிப் பிள்ளையைப் போய்ப் பிடிச்சவங்களோ. மிதிச்ச இடத்துப் புல்லும் சாகாத பிள்ளையை அடிச்சவங்களோ” என அங்கலாய்த்தனர்.

வெறும் வாய்ப்பேச்சுக்களோ, வேறு ஆதர வான வார்த்தைகளோ தனக்கு ஆறுதலாக மாட்டாது எனச் சங்கர் உணர்ந்தான்.

புலிஸின் குரல்
31. 12. 1993

ந்துக்குடலை சுந் தீக்கால் வித்துக்கும் துர்மத்தீ
 காட்டிய ஸ்ரூபாந்தாவகிக்கிழகால் சீங்கைதை கூஞ்சூப
 யானைகை நாத காபவிப்பிராயப்பாயலி இப்பப்பக்கஸ்ரீய
 கூலைஞ்சை யான்மிபவ்ருதை சங்கை ப்ராக விதுக்குராய
 மக்கிலை நாகரிமைப்பினை நாத இப்புாயலி நாத முப்பரிசை
 மேற் முழுமுடிகுவி நாகரிமை குதைத்துறப்பப்பக்கிளைப
 - ராங்குமிழ ராங்குமை கூதைத்துாககெக் குப்பாக க்குங்கு
 குத்தி” , ராங்குக்கிளைமிழ மக்கிலை , ராங்குமிழ ராங்குமை
 . ராங்கிளைக்குமிழ போபலி பியாங்காயாப்பிப் பிளையப்பு
 யாங்காயாப்பிப் போகாக முழுங்குப் புதுக்குப்பு காலிபு
 காத்து , ராங்குக்கிளைக்கிலை கால “ராங்கிளைக்குமை
 கூலை குத்தி ராங்கிளைக்குமைப்பிப்பாய முழுங்கு
 ப்ராய காலைக்குடலை நாத ராங்கிளைத்துறப்பாய காலம்
 கையாக்கப்பத்துக்கிளை , கூலைக்குடலை நாத க்குங்கு கூலை
 கூலை குத்தி கைக்குங்குநின் கந்துகுத்தின் காலைக்கு
 கூலைக்குடலை கைக்குங்குநின் கந்துகுத்தின் காலைக்கு
 கையிப்புத்து , தன மக்கை கையிப்புத்து , தன மக்கை
 கைக்குங்குநின் குத்துக்குடலை கைக்குங்குநின் குத்துக்கு
 பெருமுயற்சியின் பிளையால் கைக்குங்குநின் குத்துக்கு
 கைக்குங்குநின் குத்துக்குடலை கைக்குங்குநின் குத்துக்கு

கையிப்பு வர்த்த பகுதித்துறை குத்துக்குடலை
 கையிப்பு கங்காநா முதலைக் காருக்குடலை கையிப்பு
 கையிப்பு கந்துகுத்து , கைக்குங்கு குத்துக்குடலை
 கைக்குங்குநின் குத்துக்குடலை கைக்குங்குநின் குத்துக்கு
 கைக்குங்குநின் குத்துக்குடலை கைக்குங்குநின் குத்துக்கு

16. 05. 1953 இல் பிறந்த சந்திரா தனபாலசிங்கம், கல்வனை - சண்டிலிப்பா யைச் சொந்த இடமாகக் கொண்டவர்.

ஆரம்பக்கல்வியினை சண்டிலிப்பாய் மகாலித்தியாலயத்திலும், பின்னர் க.பொ.த.ப. (சா / த) வரையிலான கல்வியினை மாணிப்பாய் மகளிர் கல்லூரியிலும் பெற்றார். படிக்கும்போதே இலக்கியத்தில் மிகுந்த ஆர்வம்கொண்டவராக இருந்தார்.

தனது பதினாறாவது வயதில் முடிற் சிறுகதையை எழுதியதிலிருந்து இற்கறவதை இவர் எழுதிய பல்வேறு ஆக்கங்கள் கிளங்கை வாணோலி, புலிகளின் குரல் வாணோலி மற்றும் பத்திரிகைகள் பலவற்றிலும் இடம்பெற்றுள்ளன; எனினும் நூல் வடிவில் அவற்றுள் சில வெளிவருவது இதுவே முதற் தடவையாகும்.

எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் “வரலாற்றுப் பதிவுகளாக - நிலங்களின் தரிசனங்களாக - அமைந்திட வேண்டும்” என்ற சந்திராவின் நம்புக்கையுடன் முரண்ரப்பாதவையாகவே, அவரின் படைப்புக்கள் பலவும் அமைந்துள்ளன. தனது வாழ்வுக்காலசமூக - அரசியல் - யதார்த்தக் கோலங்கள் பலவற்றை, நேரடியான வெளிப்பாட்டு முறையில் - எள்ளல் தனும்பும் மொழிநடையில் - பதிவுசெய்துள்ளார்.

அரசபநினையைத் தாண்டிய அவர்துவளர்க்கிநிலைய ‘மனங்கொத்தி மனிதர்கள்’, ‘சில மனிதர்கள்’, ‘இயன்றால் நகுக! ஆசிய கதைகள் வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன.

அ. யேசுராசா
குருநகர்.